

Oan Hồn Trường Học

Contents

Oan Hồn Trường Học	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20

Oan Hồn Trường Học

Giới thiệu

Hàn Nhi - cô gái playgirl nhưng có cái nhìn đơn giản, có trái tim bao dung và lòng vị tha vô độ, luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-hon-truong-hoc>

1. Chương 1

Trường Thánh Phong

a) Ngôi trường kỳ lạ:

Nó đang loay hoay xếp đồ vào vali, chiều nay 3giờ nó phải chuyển đồ vào trường để mai nhập học. Nó phải ở lại ký túc xá của trường, hajzzz, thật lòng là nó không muốn chút nào bởi ở trường cũ nó có biết bao nhiêu là bạn (quây), làm sao mà sống nổi cơ chứ. Nhưng mệnh lệnh của ba nó là mệnh lệnh trời, dù là 1 đứa quậy như nó cũng không dám cãi... Hajzzz... Nó thở dài... Nhưng cũng thật may, nó năn nỉ gây lối nên 2 thằng bạn thân hotboy của nó cũng chịu hy sinh vì người đẹp, chuyển về ngôi trường ma chê quỹ hờn đó.

Xếp xong đồ, nó thở phào lặn ra giường, ngó đồng hồ, mới chỉ 1 giờ trưa, còn 2 tiếng nữa nó mới chuyển vào trường

"Quá trễ cho ta nhìn về

Quá khư anh không cần nặng nề

Và hãy xóa hết những kí ức đau lòng

Rồi một ngày anh sẽ biết." - Tiếng chuông điện thoại vang lên, nó mệt mỏi trả lời:

- Đang nghe, có gì nói

- Chuẩn bị tới đâu rồi. Sao nghe mệt mỏi vậy - Đầu dây bên kia

- Ak!!! Thế Du, xong rồi, đang mệt mún chết đây nèk - Nó than thở

- Hỳ, cậu lấy hành lí xuống nhà đi, tụi này qua đón - Thế Du cười

- Chi vậy ?? Thôi, tự đi được mà - Nó ngạc nhiên

- Thì đi chia tay những ngày tự do chứ chi. Xuống đi, tí tui chở bà vào trường luôn - Thế Du đáp

- Ủm, vậy đi, dù gì cũng k có gì làm. Đi bar nhé - Nó cười. Cúp máy, nó vợ vội bộ quần áo. Mệt mỏi, nó bước vào toilet. Chiếc quần bó màu hồng nhung hơi vắn vẹo, chiếc áo óng bó ngực để lộ những đường cong tuyệt hảo trên cơ thể nó. Giày cao gót đen 5 phân đẩy chiều cao nó lên 1m75 =)). « Ting Ting » tiếng chuông xe của Thế Du réo nó, khẽ quay lại ngậm ngùi nhìn căn phòng yêu dấu, buông tiếng thở dài, nó lê bước xuống nhà...

- Thưa ba !!! Con đi chơi với Hý và Du, tí nữa tui con vào trường luôn ạk - Nó cúi đầu

- Ủm, hy vọng là con trưởng thành hơn. Cố lên !!! - Ba nó khẽ ngược lên, mỉm cười nhìn nó... Nó gật đầu, rồi kéo vali ra cửa...

- Hey... Làm gì buồn rầu như con gái về nhà chồng vậy - Thế Du trêu nó...

- Xi... đừng có nói bậy... Mở cốp xe cho tớ nào - Nó nhăn mặt...

- Hừ... đúng là đồ heo, chỉ biết ngủ - Nó quăng vali vào cốp xe, rồi tiếng lên ngồi băng trước, cạnh Thế Du... Lí do nó không thể ngồi phía sau được là vì tên Quốc Hý bạn nó đang nằm ngủ thẳng cẳng... Nhấn ga, Thế Du cho xe chạy với tốc độ nhanh, đỗ tại quán bar quen thuộc, nó khẽ lay Quốc Hý dậy... Cả 3 tiếng vào, nơi những ánh đèn mờ mờ ảo ảo với những tay công tử tiểu thư nhà giàu dư tiền chỉ biết dựa vào thể lực của gia đình để sống. Nó khẽ nở nụ cười nữa miệng rồi cả 3 tiếng vào 1 góc khuất.

- Hey.. Đại tỷ, lâu rồi không gặp - 1 thằng con trai mặc đồng phục của bar đến chào hỏi

Nó ngơ ngác nhìn thẳng con trai rồi chợt la lên:

-... A... Ryo... Lâu rồi không gặp. E khỏe chứ ???

- Vâng.. Vẫn vậy, mấy anh chị dùng gì - Kyo khẽ cúi chào, vui vẻ hỏi

- Cho anh 2 bia tiger - Quốc Hý hồ hững đáp

- Cho chị Spy Classic - Nó vui vẻ nhìn Ryo... Gật đầu, Ryo bước vào trong quầy...

Tay cầm ly Spy Classic đỏ tươi như màu máu, nó khẽ xoay xoay chiếc ly, bất chợt, nó buông tiếng thở dài :

- Oa... Sao lại là cái trường ma quỷ ấy chứ T^T

- Ai biểu... Vậy cho lăm vào. Tại ai mà 1 hotboy như tui phải chịu khổ... Chui đầu vào cái nơi chết chóc ý - Quốc Hý nhăn mặt

- Xí... Không biết hy sinh vì phái đẹp gì hết. Tui có mún đâu. Tại papa tui chứ bộ - Nó cãi lại...

- Nhưng bà không biết phản bác lại ý kiến hả - Quốc Hý lại nhăn

- Ngày trước thì tui dám. Nhưng kể từ cái ngày ấy, tui không còn dám cãi lại nữa - Giọng nó đượm buồn.

- Nè, có chuyện gì vậy, kể nghe đi - Tiếng 2 thằng đồng thanh... Làm nó giật bắn người, nhả mặt đáp :

- Không có gì !! Chiện riêng ý mà

- Xí, bạn bè mà không chia sẻ gì hết. Bạn thân vậy đó - Thế Du đờm buồn

- Đúng đó, chắc thân ai nấy lo. Uống công tui nài hy sinh vì ba T^T - Hấn cũng giả vờ...

- Hix... Thì mai một kể cho - Nó nhả

- Thôi, kể bây giờ đi. Đang mún nghe mà... Please - 2 thằng dương đôi mắt long lanh, mở to lên nhìn nó hết cỡ....

- Éc... được rùi được rùi - Nó lấy 2 tay đẩy 2 khuôn mặt đang nhìn nó chăm chăm...

- Lúc tui 5tuổi, tui nghịch phá kinh khủng. 1 lần, ba tui có việc phải đi, nhờ người giúp việc trông tui. Nhân lúc chị giúp việc đang nấu bếp, tui lẻn ra ngoài đường chơi. Đang chơi bóng vui, thì bỗng quả bóng lăn ra ngoài đường, tui chạy theo, nhưng khi ra giữa đường thì bỗng 1 chiếc xe taxi lao nhanh đến, tui chết sững - Nó khê thở dài, rồi nói tiếp - 1 bàn tay kéo tôi lại, là ba, ba đẩy tôi ra, và chiếc taxi tông thẳng vào người ba tui. Chiếc taxi đó đã bỏ trốn, còn mắt phải của ba tôi bị chấn thương và mãi mãi không nhìn thấy được nữa. Tui nợ ông ấy, ông ấy đã sinh ra tui lần thứ 2 nên, tui k thể cãi lời ông ấy được - Nó đờm buồn, đưa tay lên khê lau giọt nước mắt rơi ra... Hấn và Thế Du im lặng nhìn nó.

- Không ngờ. Cậu có nhiều chuyện buồn như vậy - Bất chợt, Thế Du lên tiếng.

- Từ nay, tui tui sẽ bảo vệ bà , - Hấn cầm tay nó... 4 con mắt sáng long lanh nhìn nó, làm nó lạnh cả xương sống. Nó cố nặn 1 nụ cười rồi giật bàn tay nó ra khỏi tay Hấn... Thoáng chốc đã đến giờ. Hấn bần rầu (vì sắp đến địa ngục mà), bước ra wầy tính tiền rồi kéo tay nó và Thế Du ra xe...

Nó ngỡ ngàng nhìn ngôi trường hết như 1 tòa lâu đài. Hấn và Du bước xuống xách vali của tui nó ra. Vì nó là con gái, nên cả 2 thằng tranh nhau ga-lăng xách vali cho nó. Bước vào trường, mọi người đều nhìn nó ngỡ ngàng và với gương mặt sợ sếch, họ bắt đầu xì xầm bàn tán, chỉ chỗ về nó. Nó nghĩ, có lẽ vì ganh tị với nó khi nó đi với 2 anh chàng đẹp trai chẳng, nhưng sao nó cảm thấy có cái gì đó không ổn với ngôi trường này. Hấn, vẫn khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng, không biểu hiện 1 chút cảm xúc nào, hấn hiên ngang kéo chiếc vali đi.

Du chỉ khê mỉm cười vẫy chào mọi người, không quen nỡ nụ cười thiên thần của mình, có lẽ, nụ cười ấy đã làm điên đảo biết bao cô gái trong trường này rồi thì phải. Song, Hấn vẫn không biểu lộ cảm xúc, Du vẫn nở nụ cười vui vẻ chào mọi người nhưng cả 2 cậu cũng có linh cảm gì đó không tốt về ngôi trường này, và cậu cảm thấy có nỗi sợ nào cứ len lén trong tim của 2 cậu. Tiếng đến phòng hiệu trưởng, nó được hiệu trưởng đón tiếp rất nồng hậu. Qua cái nhìn sắc sảo, nó có thể thấy được hiệu trưởng là người tuy đã ngoài 40 nhưng rất xinh đẹp, nước da trắng hồng, điểm chút nếp nhăn nhưng trong bà vẫn đẹp ngời ngời. Nó rất có thiện cảm với bà hiệu trưởng này nhưng Hấn và Du không hẹn mà tư tưởng lớn gặp nhau, 2 người vẫn cảm giác bà hiệu trưởng này cực kỳ « very very » nguy hiểm, họ chỉ khê nhìn nhau rồi gật đầu (2 tên này thân nhau từ bé, ăn chung ở chung, nên chỉ cần nhìn nhau cũng đủ hiểu cả 2 đang nghĩ gì « Bạn nói khổ mà ») Bà Hiệu Trưởng mỉm cười vui vẻ, dẫn tui nó qua ký túc xá gặp cô Lê Đạt để làm thủ tục nhận phòng. Tui nó được ở chung cùng nhau (do ba mẹ 3 đứa vào xin), và chung với 1 người bạn nữa (Lý do là ký túc xá hết phòng, chỉ còn phòng này). Nó vui vẻ, vì ở chung phòng với 1 bạn nữ, vậy là nó lại có thêm 1 người bạn nữa. Dọn đồ vào phòng, nó hơi bất ngờ vì phòng ký túc xá rộng rãi, lại đầy đủ tiện nghi.

- Em chào cô - Cô bạn chung phòng khê cúi đầu chào bà hiệu trưởng và cô Lê Đạt.

- Ừm. Chào em. Đây là 3 bạn mới, sẽ ở cùng phòng em. Cô hy vọng cả 4 đứa sẽ làm quen với nhau. - Bà hiệu trưởng nở nụ cười thân thiện (như clq' chứ thân thiện=))

- Chào bạn. Mong bạn giúp đỡ tui mình - Nó nhanh chóng làm quen. Cô bạn cùng phòng khê gật đầu mỉm cười. - Thôi. Em vào nghỉ đi, sáng mai em đến văn phòng cô làm thủ tục nhận lớp thể - Bà hiệu trưởng đặt tay lên vai nó rồi bước đi. Cô bạn khê gật đầu, rồi bước xuống bếp chuẩn bị bữa tối. Hấn và Du xách va-li nó vào. Rồi cả 2 nhanh chóng bay vào giường (4 giường dành cho 1 người nằm đối diện, 2 :2) thích thú. Đây là lần đầu tiên 2 người ở tập thể. Hấn lột lun cái mặt nạ lạnh lùng ấy, nở nụ cười rạng rỡ « như ánh ban mai ». Nó khê mỉm cười lắc đầu rồi dọn đồ vào tủ.

- Chào bạn, mình là Hàn Nhi - Vừa xong, nó bước xuống bếp, bắt chuyện với cô bạn cùng phòng.
 - Àk, chào bạn. Mình là Lạc Thiên - Thiên mỉm cười nhìn nó.
 - Còn 2 tên kia là Quốc Hy và Thế Du - Nó chỉ ra 2 tên hâm đang nằm nhả nhả trên giường như đứa con nít lên ba kia.
 - Ủm, hỳ, 2 bạn ấy vui tính quá - Lạc Thiên phì cười khi nhìn thấy hình ảnh ấy. (Mất mặt quá mất mặt quá. Quốc Hy : nói gì đấy 0.o. Tác giả : ầy ầy, có gì đâu, khen cậu đẹp trai thôi mà - Xách ghế chạy luôn, ở lại k khéo hần oánh mình lụm rằng không kịp T^T)
 - Để mình giúp bạn - Nó vui vẻ...
 - Ủm, cảm ơn bạn nhaz...
- Bữa tối được bày ra bàn thịnh soạn, 2 tên khê nuốt nước bọt nhìn những món trên bàn thèm thuồng.
- Chắc ! Hôm nay Lạc Thiên là đầu bếp chính, Nhi chỉ phụ thôi, mọi người ăn thử đi ha - Nó khen Lạc Thiên khiến cô nàng đỏ mặt ngượng ngịu. Ba đứa nó gấp thử 1 món bỏ vào miệng. Bỗng, cả 3 mở to mắt, nhìn Lạc Thiên 1 cách đăm đúi
 - Sao vậy, bộ dở lắm sao. Để Thiên nấu món khác nhé - Thiên ngại ngừng hỏi...
 - Trời ơi !! Thiên ơi, Thiên đừng lấy chồng có được không - Du nắm lấy bàn tay Thiên
 - Hix, sao vậy, Thiên nấu ăn tệ đến mức không được lấy chồng sao - Thiên rưng rưng
 - Không. Thiên đừng lấy chồng, ở đây làm đầu bếp cho tụi tui đi. - Nó rưng rưng nhìn Thiên. Cô nàng thở phào nhẹ nhõm
 - Ngon quá !! - Hần nói xong, cúi xuống ăn như hổ đói. Cả bọn cũng cúi xuống, vừa ăn vừa khen khiến cô nàng đỏ mặt.

2. Chương 2

B) Oan hồn nữ sinh :

Tối hôm đó, đang ngủ, nó bỗng bị thứ gì đó ướt rơi xuống mặt làm cho thức giấc(Nó nằm giường trong, kế bên cái cửa sổ). Khê sờ tay lên mặt, là máu, là máu sao... Nó mở to mắt nhìn lên trần nhà. Trời ơi, nó cứng họng, tay run run. Trên trần nhà là hình ảnh 1 cô gái, bị mái tóc quăn chặc hết thân người treo lơ lửng , chỉ lộ mỗi cặp mắt đỏ lờm nhìn nó trần trụi, máu từ đôi mắt cứ khê nhỏ xuống trán nó. Nó chỉ ứ ớ được vài tiếng... Rồi cô gái rớt xuống dưới góc giường, ánh mắt đối diện nhìn nó trần trụi như muốn ăn tươi nuốt sống...

« AAAAAAAAAA !!!!! » - Nó hét lên. Cả bọn giật mình. Thiên chạy đến bậc công tắc đèn. Nhìn nó ngồi trên giường, đôi mắt mở to nhìn vào cái gì đó...

- Đây.. Đây... cậu bị gì vậy. Có chuyện gì vậy ? - Hần lay lay người nó. Nó không nói gì, chỉ ứ ở chỉ tay vào góc giường « Ma...Ma »... Hần quay qua nhìn theo hướng nó chỉ, nhưng không có gì cả...Cô gái đó đã biến mất tự bao giờ
- Cậu, chắc cậu gặp ác mộng rồi - Du trấn an Nó...
- Thôi, ngủ tiếp đi. Không sao đâu - Hần đỡ đầu nó xuống gối. Như phản xạ, nó chụp lấy tay hần...
- Cậu.. Cậu nằm đây với tớ được không, tớ... tớ sợ lắm - Nó nói, giọng íu ớt..
- Được rồi, tớ sẽ ngồi đây trông cậu ngủ, nào, bây giờ ngủ đi - Hần khê cười, nắm lấy bàn tay đang run rẩy của nó. Còn Thiên, chỉ khê thở dài.. Miệng nói nhỏ ra vài chữ « lại đến nữa rồi ! »... Nhưng Thế Du

đã nghe được, bởi từ nhỏ tính giác của cậu đã phát triển hơn người bình thường 1 tí. Cậu nheo mắt, nghĩ thầm.”Đến ??Cái gì đến ??”

Đêm đó, nhờ có hán bên cạnh, nắm lấy bàn tay nó, nó ngủ rất ngon. Nhưng nó nào có biết, giường thì cũng bự bự, nhưng vì nam nữ thọ thọ bất tương thân, nên hán đành phải ngồi tựa lưng vào tường ngủ, sáng dậy đau lưng gần chết T^T, lại thêm cái cảnh nó nằm trên chân, vì sợ nó thức giấc nên đành phải ngồi án mình bất động, sáng ra tứ chi tê liệt T^T.... Cả đám nó (có cả Lạc Thiên) đi đến phòng hiệu trưởng. Bọn nó học cùng lớp Lạc Thiên, tức là lớp 11A2. Hôm nay là thứ 2, tiết đầu lại là tiết sinh hoạt nên bọn nó được giao cho Ông Thầy chủ nhiệm. Lạc Thiên ra hiệu rồi bước vào lớp trước. Ông thầy này thuộc dạng cũng hơi hơi đẹp trai, với mái tóc vàng như lông tôn ngộ không, nên nó gọi ông ta là Thầy khỉ vàng =)). « Cộp cộp » - Tiếng thước búng vang lên chói tai, cả lớp im lìm, ngay cả con muỗi bay qua còn nghe tiếng T^T... - Hôm nay lớp chúng ta vinh dự đón tiếp 3 bạn học sinh mới. Nào, các em vào đây - Thầy « nìm nỡ » mời tụi nó vào. Đầu tiên là Du - Cậu khê nỡ nụ cười thân thiện :

- Chào mọi người. Mình là Cao Thế Du, mong mọi người giúp đỡ - Nói rồi, cậu bước xuống bàn Lạc Thiên, cả bọn con gái nhìn Lạc Thiên với ánh mắt rục rũa, còn cô nàng già lơ chả biết chuyện gì.

Tiếp đến là Hán - Gương mặt lạnh lùng đến lạ lùng bước vào, chỉ khê nói 1 câu : « Tôi họ Bùi, tên Hy, lót chữ Quốc. Còn ai có thắc mắc gì không ?? »... Khê nhếch mép, cậu tiếng thẳng về bàn cuối, phía sau Lạc Thiên...

Đến lượt nó. Nhưng khi nó vừa bước vào, cả lớp, ai cũng nhìn nó với ánh mắt ngỡ ngàng... Có tiếng xì xầm vang lên Cô A « Sao giống vậy... »

Cậu B « Không lẽ hồn ma về trả thù »

Cô C « Lần này không biết xảy ra chuyện gì đây »

Những câu xì xầm ấy đã lọt vào tai Quốc Hy, Thế Du và cả Lạc Thiên

...

Nó ngỡ ngàng chẳng biết gì... Chỉ khê cúi đầu rồi nói : - Tổ là Đoàn Hàn Nhi, mong mọi người giúp đỡ tổ... Rồi bước thẳng về phía Hán. Cả buổi học, nó không tài nào chăm chú bởi cái ánh mắt tò mò, những tiếng xì xầm chỉ chỗ về phía nó.

Còn Hán thì tỉnh bơ ngủ, đúng là còn heo mà. Du và Thiên thì nói chuyện rất tự nhiên. Chỉ còn 1 cách, nó lôi chiếc Ipad ra và đeo lên tai, vặn volume hết cỡ, nó nằm xuống bàn ngủ 1 giấc đến tận ra chơi...

Căn -ting trường...

Nó nằm gục xuống bàn, Lạc Thiên chăm chú đọc sách, Hán và Du đã len lỏi dùng mĩ nam kế để mua đồ ăn. Trở về bàn với 4 tô phở nghi ngút và 4 ly trà sữa, nó nuốt nước bọt.

- Chu choa ! Đúng là trường quý sở tộc. Đồ ăn ngon hết biết - Nó tấm tắc khen

- Ừm ! Ngon thiệt. Nhưng không bằng Lạc Thiên nấu - Du quay sang Lạc Thiên nháy mắt

- Hỳ... Có gì đâu - Thiên đỏ mặt, cười trừ

- Nhưng lạ quá - Hán đột nhiên lên tiếng. Cả đám tụi nó đưa mắt nhìn hán...

- Lạ chuyện gì ??? Có gì đâu mà lạ - Du hỏi

- Từ lúc Hàn Nhi chuyển đến đây tới giờ. Tổ cứ nghe mọi người xì xầm bàn tán chuyện gì đó ! - Hán chống cằm nói

- Ừm, đúng đó, Lạc Thiên, cậu có biết chuyện jê hong ? - Du gật đầu way sang Lạc Thiên

- Không, tổ không biết - Lạc Thiên xua xua tay... Sau khi chén 1 bữa no nê, cả đám bọn nó quay về lớp trước bởi không muốn mọi người xì xầm bàn tán về nó và thứ 2 là cả 2 anh chàng hotboy nhà nó mún tránh cái nhìn thèm thuồng của mấy bà thím ngoài căn tin. Đang nhâm nhi bịch bánh snack, bỗng « Reng...Reng », tiếng chuông vào lớp vang lên. Nó tiếc nuối để bịch snack vào học bàn, bỗng, tay Nó chạm vào vật gì đó. Vật gì đó cứng cứng, mềm mềm =”=...

« Á ! » - Có vật gì đó nhọn nhọn đâm vào tay nó...

- Này ! Có sao không - Hấn lo lắng nhìn - Không, có cái gì đó trong học bàn tớ - Nó chỉ tay xuống. Hấn cúi xuống lấy ra 1 hình nhân, trên hình nhân dính 3 cây đinh, trong số 3 cây đinh ấy, có 1 cây đinh còn dính chút máu « ưf Nó T^T », nhưng cái vết thương ấy chả là cái nghĩa địa gì đối với những lần nó đi đánh nhau cả. Nhưng điều làm nó sợ đó là trên hình nhân có ghi 1 mảnh giấy « Hàn Nhi - Cô là người tiếp theo »...

- Quái thật, cái gì đây - Du ngạc nhiên hỏi

- Không lẽ vừa chuyển tới đây đã có người ghét tớ tới độ ẽm hình nhân trừ T^T - Giọng Nó yếu xìu

- Không đâu, có lẽ là trò đùa để chào hỏi bạn mới của trường thôi - Hấn trấn an. Tiết 4 là tiết hóa, tiết của ông thầy “khỉ vàng” mà cũng là môn nó yêu thích nhất. Đang chăm chú nhìn lên bảng, bỗng nó cảm giác như có bàn tay ai đặt lên vai, nó rùn mình, có cái gì đó lạnh buốt chạy dọc sống lưng của nó. Nó quay ra sau, chẳng có gì ngoài cậu bạn một sách đeo cái kính dày cộm đang chăm chú làm bài. Nghĩ chắc mình ám ảnh chuyện đêm qua, Nó quay lên lại. Bỗng giật mình, mở mắt to hết cỡ nhìn lên bảng... Mối nó mấp máy nói không ra hơi... Cái cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt nó là 1 cô gái, mặc áo đầm trắng, mái tóc dài rũ rượi, dài đến nỗi đụng đất, che nửa khuôn mặt. Cô ta đang ngồi trên bàn giáo viên, tay đập đập nhẹ nhàng vào bàn giáo viên, bỗng, mắt cô ta hướng về tôi đầy căm thù, khế nở nụ cười nửa miệng rồi cô ta biến mất không 1 vết tích... Mặt mày nó tái mét, toàn thân rung rẩy, trán đầy mồ hôi...

- Này !! Hàn Nhi cậu sao vậy - Hấn lay lay làm nó giật mình

- Không... Không sao, tớ thấy mệt quá - Nó áp úng

- Vậy tớ đưa cậu về phòng nghỉ nhé - Hấn lo lắng. Nó khế gật đầu. Không hiểu sao mắt nó bỗng nặng trĩu như có 2 cục tạ gắn vào, tay chân nó lúc này lạnh ngắt. Hấn lên bàn giáo viên, xin phép cho nó, rồi dìu nó về phòng...

- Cậu ở đây đi. Tôi đi lấy thuốc. Chắc cậu bệnh rồi, tay chân lạnh như nước đá vậy - Hấn dìu nó xuống giường, đắp chăn cho nó rồi ra ngoài...

Nó thiếp đi và như chìm trong cơn mê, nó thấy mình ở trong 1 ngôi nhà hoang, xung quanh là những đóa hoa bồ công anh yếu ớt chống chọi lại với ngọn gió. Nó thấy 4 người, 2 nam 2 nữ bé 1 cô gái đến, dường như họ không thấy sự hiện diện của nó. Cô gái bị trói chặt, đặt trên nền nhà ẩm ướt. 1 người cầm gậy, 1 người cầm roi vung vào người cô gái 1 cách không thể nào tàn nhẫn hơn, cô gái thét lên trong tuyệt vọng... Mái tóc ngắn cắt [kiểu giống Ji yeon trong Cry Cry ý] xũ xuống rũ rượi. Sau 1 lúc, cô gái chỉ còn biết nằm thoi thóp ở 1 góc, quần áo tả tơi vũng đầy vết máu từ những đường roi, đường gậy vung xuống. Rồi 1 người phụ nữ tiến lại gần, sủng... nó nhận ra cái vật sắt trên tay mẹ là súng... « Đoàn »... Mẹ bắn vào ngực tim cô gái, mắt cô gái mở tròn tròn nhìn mẹ căm hờn. Máu từ tim loang ra, xông lên mũi tanh nồng.

3. Chương 3

- Khốn, mắt nó cứ nhìn tào tào - Bỗng mẹ la lên. 1 người đàn ông đi đến cầm con dao. « Phập »... Gã đâm con dao vào mắt cô gái....

- Giờ thì nó không thể nhìn bà được nữa - Ông ta cười hả hê... Nó đưa tay che miệng, ngồi bịch xuống, tay run run. Đã chứng kiến nhiều cảnh đánh nhau, đã thấy máu không phải là ít, đã giết người vô số, nhưng, cái cảnh tàn nhẫn ấy như xoáy vào tâm trí nó. Cùng là con người mà sao họ lại có thể tàn nhẫn đến như vậy... Nó nghe toàn thân lạnh buốt. Giật mình là lúc nó thoát khỏi cơn mê, thở hồng hộc mệt mỏi, tay ôm lấy trái tim còn đang đập loạn nhịp... Khế thở phào, thì ra chỉ là 1 cơn ác mộng, nhưng nó cảm giác như thật vậy. Nằm xuống giường mệt mỏi, định chợp mắt 1 tí nữa nhưng bỗng nó nghe lạnh sống lưng, ngoài trời, gió khế rít đập vào cửa sổ như có ai đang kêu tên nó vậy... Nhún vai, kéo chăn qua cổ... Tiếng gió đập vào cửa sổ...”i...i...i...N...h...i...i...i...Nhi...” Nó cảm giác có cái gì đó đang len vào chăn, cảm giác như bàn tay ai đó đang ôm lấy mình, hơi thở lạnh buốt khế phả vào sau gáy. Vùng chăn dậy, bỗng nó nhìn ra cửa sổ...

1 cô gái, mặc áo đầm trắng, mái tóc dài rũ rượi che nửa khuôn mặt đang nhìn nó, rồi như có cái gì đó ôm chầm lấy nó, không tài nào nhút nhích được. Cô gái bí ẩn dần biến mất. Thay vào đó là 1 cô bé, mặc đồng phục trắng, mái tóc dài đen láy, trên tóc cài băng đô hình nơ màu xanh. Cô bé có gương mặt thanh tú, có nụ cười hồn nhiên, đang ngẩng nhìn những đóa hoa trong khuôn viên, mặc cho gió đang trêu đùa mái tóc óng ả ấy. Sau lưng, 1 cậu con trai, tay cầm hộp quà màu hồng, mái tóc nâu hạt dẻ dài qua gáy trông lãng tử. Cậu có khuôn mặt nam tính mạnh mẽ, ánh mắt nhìn con bé trêu mến...

- Em... Em này - Khẽ ngáp ngừng, cậu tiếng đến gần con bé
- Ô... Em chào anh... Có chuyện gì không anh ? - Con bé ngáp ngừng..
- Anh... Anh thích em... Thích em lâu lắm rồi - Cậu cúi gầm mặt xuống, tay chìa hộp quà trước mặt con bé...
- Em... Em cũng thích... thích anh - Con bé đỏ mặt, nhận lấy hộp quà trong tay cậu mỉm cười... Bỗng, cậu kéo tay làm con bé ngã nhào vào lòng cậu. Khẽ đặt nụ hôn lên môi con bé. Con bé như đắm chìm vào trong nụ hôn ấy, không hề nhận ra đôi tay cậu đang tự do tung hoành, sờ soạn khắp người nó... “Reng...Reng”, tiếng chuông báo hiệu bắt đầu giờ học vang lên, con bé khẽ đỏ mặt, thẹn thùng quay lại chào cậu rồi đi về lớp. Nó nhận ra, ánh mắt cậu nhìn con bé giờ là ánh mắt thèm thuồng như con hổ thèm thuồng con mồi chứ không phải là ánh mắt đầy yêu thương như lúc con bé bên cạnh. Mọi chuyện diễn ra như 1 cuốn phim chiếu chậm bắt nó phải coi... Cô gái bí ẩn lại xuất hiện, cô ngồi trên chiếc xích đu chỗ cây đa già, mái tóc che nửa khuôn mặt, cái áo đầm trắng bó ngực, khẽ nhìn lên nó với ánh mắt như đang cầu xin giúp đỡ... Nó giật mình với ánh mắt ấy, môi cô gái mỉm cười nhìn nó rồi mờ dần mờ dần, cô gái biến mất... “Cạch” Tiếng mở cửa đưa nó về hiện tại. Là Du và Thiên, họ lo lắng nên xin nghỉ phép tiết cuối...
- Cậu sao vậy, vẫn còn mệt hả - Thiên chạy đến bên tôi.
- Ừm, hơi đầu đầu tí - Nó mỉm cười nhìn Thiên.
- Quốc Hy đâu rồi, sao nó bỏ cậu ngồi 1 mình vậy nè - Thiên hỏi
- Cậu ấy. Đi mua thuốc cho tớ rồi - Nó trả lời. Vừa lúc đó, Hấn về. Tay cầm 1 bì thuốc, tay cầm 1 hộp quà màu hồng.
- Chu choa ! Mới đi mua thuốc có tí mà có fan rồi ghen - Du trêu
- Đâu có, tôi thấy nó trước cửa phòng mà - Hấn ngạc nhiên
- O, lúc nãy tớ vào có thấy đâu - Thiên ngạc nhiên không kém
- Thôi, có fan thì nhận đại đi. Việc gì phải chối. Đưa đây xem nào - Du lẻ lười, chạy đến giật hộp quà trên tay Hấn. Du mở ra, nụ cười trên môi bỗng tắt hẳn, thay vào đó là ánh mắt ngỡ ngàng.
- Ê, có gì trong đó vậy - Hấn lay người Du làm cậu giật mình. Không nói gì, Du chìa hộp quà ra cho Hấn xem, cũng như Du. Hấn nhìn hộp quà với ánh mắt ngỡ ngàng.
- Nè, có gì trong đó mà 2 người nhìn nhau ngỡ ngàng vậy - Nó hỏi
- Đâu... Đâu có gì, hà hà, cậu đừng xem thì tốt hơn - Du gãi đầu cười như 1 tên điên nhìn nó
- Đúng đúng... Ba cái đồ con trai, con gái không nên nhìn - Hấn gãi đầu, giấu hộp quà ra sau lưng...
- Hừm.. Vậy thì tớ càng phải tịch thu. - Nó nhảy đến, chọt chọt ngay eo hấn. Làm hấn quay qua quay lại né. Vô tình, hộp quà trên tay rơi ra. Nó và Thiên chết đứng người. Trong hộp quà là 1 con dao dính đầy máu, kèm trên đó là mảnh giấy to tướng « Hàn Nhi - Cô là người tiếp theo ». Nó lùi mấy bước, tay chống lấy thành giường làm điểm tựa. Nó dường như không còn đứng vững được nữa. Thiên có lẽ bình tĩnh hơn, cô tiến đến gần, lấy khăn cầm con dao bỏ lại hộp, rồi đem xuống vứt vào sọt rác...
- Không sao... Không sao đâu, tôi sẽ bảo vệ cậu - Hấn ngồi xuống bên nó, choàng tay qua bên vai nó.
- Ừm, tui tui sẽ bảo vệ cậu. - Du cũng vậy, cậu bước về phía bên kia, ngồi xuống cạnh nó. Thiên không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đến ngồi xuống bên giường của mình. - Thiên. Cậu biết chuyện gì phải không ? - Du quay sang hỏi Thiên. Cô nàng không đáp, chỉ khẽ lắc đầu.
- Nói dối, cậu học ở đây lâu như vậy, không lẽ không biết - Hấn đánh mắt hỏi Thiên

- Thiện. Cậu có phải là bạn của bọn tôi không?... Nhi có phải bạn của cậu không. Chuyện này liên quan đến tính mạng của Nhi đấy - Du lên tiếng...

- Thôi được. Vì Nhi là bạn Thiện, và Thiện nghĩ mọi người có thể giúp Thiện, cũng như giúp trường Thánh Phong thoát khỏi chuyện này - Thiện khẽ cười, đi đến chiếc tủ của mình. Cô lấy ra 1 chiếc hộp khá to màu đen. Trong đây chứa hình và 1 số hồ sơ gì đó. Cô lấy trong đó ra 1 tấm hình. Đó là tấm hình của 1 cậu con trai, đẹp trai ngang ngửa 2 người bạn hotboy của nó. Mái tóc nâu hạt dẻ, gương mặt thanh tú với đôi mắt nâu. Nó nhìn tấm hình, dường như khuôn mặt này nó đã gặp ở đâu đó rồi thì phải...

- Đây là Phan Thanh Tú. Hotboy khối 12 và là hotboy toàn trường chúng ta. Là con trai của hiệu trưởng, nhà giàu học giỏi và lãng nhăng. Cậu là mẫu người mà các cô gái trong trường đều mong trở thành bạn gái của hắn. Và vì là con hiệu trưởng nên hắn được ở 1 phòng riêng hoàn toàn, không phải ở tập thể... Phòng của hắn ở trên lầu, cuối dãy này... - Thiện nói 1 lèo về lí lịch của người tên Tú. Tiếp, cô đưa cho bọn nó coi tấm hình Thanh Tú chụp chung với 1 cô gái, 2 người ôm nhau rất tình tứ. Nó nheo mắt nhìn cô gái, cô gái có mái tóc đen láy, gương mặt thanh tú phúc hậu và nụ cười thánh thiện. « A ! » Nó bất chợt reo lên...

- Sao vậy. Cậu quen cô gái này àk - Du nhìn nó

- Ừm. Lúc này tớ thấy cô bé này ở khuôn viên trường. Còn người con trai chắc chắn là Thanh Tú. - Nó cười

- Không.. Không thể nào... Bảo...Bảo Ngọc chết cách đây 1 năm rồi mà - Lạc Thiên run run..

- O.. Nhưng lúc này... Rõ ràng tớ thấy mà. Tớ nhớ rất rõ mặt cô bé này - Nó ngơ ngác

- Nhóm tôi có 4 người, Tôi, Thiên Hương, Vy Phương và Bảo Ngọc là em út. Đây là Trịnh Đình Bảo Ngọc em út của bọn tôi. Tên cô ấy là 1 món đồ quý giá, giống như cậu, cô bé có lòng tin người tuyệt đối, lòng vị tha và bao dung vô bờ bến. Nhưng, cũng chính vì lòng bao dung, lòng tin người mà... - Giọng Lạc Thiên chưa dứt khi nhắc đến cô bé này...

- Nó đem lòng yêu Thanh Tú, 1 hôm, Thanh Tú tỏ tình với nó, còn tặng nó 1 cái áo đầm. Nó vui lắm. Nó cứ khoe với bọn tôi mãi. Rồi 1 hôm, 1 hôm trắng rằm, đêm trăng đẹp nhất trong tháng. Tú hẹn Bảo Ngọc lên phòng vì mún cho nó 1 món quà thật đặc biệt. Con bé lấy chiếc áo đầm Tú tặng ra... (Những dòng chữ in nghiêng là Lạc Thiên đang kể về quá khứ ấy nhớ... Nên ngôi tôi trong phần in nghiêng này là Lạc Thiên. In nghiêng để phân biệt, mong mọi người đọc k hũu :>)

4. Chương 4

_ Chị Thiên, xem em mặc cái áo này đẹp không - Ngọc mỉm cười, ngẩng ngó mình trong gương...

_ Ừm... Em giống như thiên thần vậy - Tôi mỉm cười

_ Ừm, Tú biết cách lựa đồ thật, em sướng nhaz - Thiên Hương mỉm cười

_ Chị có đôi giày rất hợp với cái áo này, em muốn mượn không - Tôi vui vẻ

_ Chị cho em mượn thật hả. - Bảo Ngọc mở to mắt

_ Ừm - Vừa nói tôi vừa mở hộp giày ra. Trong đó là đôi giày pha lê cao cỡ 5 phân, có đính 1 hột đá nhỏ làm điểm nhấn. Trong đôi giày đơn giản nhưng rất dễ thương.

_ Oa... Em cảm ơn chị - Bảo Ngọc ôm chầm lấy Tôi...

_ Hỳ... Đi đi, trễ giờ rồi kìa - Vy Phương mỉm cười nhìn con bé...

Kể đến đây, nước mắt Lạc Thiên bỗng trào ra, cô nàng khẽ đưa tay lau mấy giọt nước mắt. Du đặt tay lên vai an ủi Lạc Thiên...

« Giữa đêm, tôi nghe tiếng gõ cửa. Vy Phương ra mở cửa, thì thấy con bé, quần áo sộc sếch, đầu tóc rối bù xù... Phương đỡ con bé, có lẽ nó đã khóc rất nhiều, mắt con bé đỏ hoe... »

_ Em.. Em làm sao vậy... - Vy Phương lo lắng hỏi

_ Tú đánh em hả... sao sao vậy.. Em đừng làm tội chị lo mà - Tôi lo lắng

_ Bảo Ngọc.. Bảo Ngọc - Thiên Hương lay lay Bảo Ngọc... Nó không nói gì... ôm chăm lấy tôi khóc nức nở...
- Tôi khẽ xoa xoa tấm lưng trần của nó... Khi đã bình tĩnh được 1 tí, nó kể lại những chuyện đã xảy ra trong tiếng khóc... Chỉ trong 1 đêm, tên khốn ấy đã lấy đi sự trong trắng của con bé... Sáng hôm sau, tôi không thấy con bé đâu. Cả nhóm tôi đi tìm thì thấy mọi người bu quanh cành cây đa sau khuôn viên. Linh tính nói cho tôi điều gì đó, tôi chạy đến... Cả nhóm tôi sững sờ... Bảo Ngọc đã treo cổ tử tử ở đấy - Giọng Lạc Thiên cay đắng khi nhắc đến cái chết của Bảo Ngọc...

- Cậu đừng buồn nữa.. Nhưng cậu nói là nhóm cậu có 4 người, vậy còn 2 người Thiên Hương và Vy Phương đâu ?? - Du thắc mắc... Lạc Thiên không nói gì... Khẽ lấy 1 tấm hình khác đưa cho bọn tôi.. Đây là cô gái có mái tóc ngắn cắt ngắn, mái tóc bạch kim, trong rất cá tính, đôi mắt Thiên Hương có màu bạc trong suốt như pha lê giống nó. Nó khá ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi mắt ấy...

- Đây là Phạm Thế Thiên Hương... 1 tháng sau khi Bảo Ngọc chết, vào đêm trăng rằm thì...

_ Lạc Thiên... Có người hẹn tớ ra khu nhà hoang chỗ mấy cánh hoa bồ công anh. Cậu cho tớ mượn cái váy của cậu được không - Thiên Hương quay qua hỏi tôi

_ Ừm... Oê hết... Nhưng người đó là ai vậy ? - Tôi ngạc nhiên hỏi

_ Tớ cũng không biết. 1 anh chàng fan nào đó. - Thiên Hương nháy mắt

_ Đi rồi về sớm nhaz. Cần thận đó - Vy Phương căn dặn

_ Biết rồi.. Bà cụ non. Tui có võ mà, sợ gì. Đai đen àk ngen - Thiên Hương mỉm cười rồi ra ngoài. 2 tiếng sau khi Thiên Hương đi, tôi nghe thấy tiếng chuông lạ vang lên trong Ký Túc Xá. Có linh cảm không hay, tôi cùng Vy Phương đi đến ngôi nhà hoang, nơi có cánh đồng bồ công anh thì thấy... _ Thiên Hương, Thiên Hương - Vy Phương chạy đến ôm lấy Thiên Hương đang nằm tại 1 góc khuất trong ngôi nhà hoang. Chiếc áo đầm trắng nhuộm đầy máu và những vết đánh bầm tím. Tôi kinh hoàng hơn khi thấy nơi hóc mắt cậu ấy máu chảy đỏ tươi. Lũ khốn, bọn họ hành hạ Hương, đánh đập dã man rồi kết liễu nó bằng 1 phát súng ngay tim. Chưa hả dạ, họ còn lấy đi đôi mắt của nó... - Giọng Lạc Thiên đau đớn khi nhắc lại cái chết thảm thương của Thiên Hương. Lạc Thiên đặt tay lên tìm kim nén nỗi đau, nước mắt rơi ra...

- Cậu. Cậu ổn chứ ?? - Nó lo lắng hỏi

- Ừm. Không sao. - Lạc Thiên cố nặn 1 nụ cười. Rồi lấy trong hộp ra tấm hình cuối cùng. Tôi đoán chắc đây là Vy Phương, cô bạn cuối cùng của nhóm. Cả 3 cô gái đều rất đẹp, họ mang trong người những vẻ đẹp khác nhau. Vy Phương trong khá sành điệu với mái tóc đỏ uốn xoắn như cọng mì... Nếu Bảo Ngọc có nét đẹp hồn nhiên, Thiên Hương có vẻ đẹp cá tính thì Vy Phương mang 1 vẻ đẹp sắc sảo... Im lặng 1 hồi, Lạc Thiên kể tiếp :

- Sau khi Thiên Hương chết, lại 1 đêm trăng rằm của tháng tiếp theo...

_ Oa, chán quá àk... Đi bơi không Thiên - Vy Phương thở dài

_ Không, hôm nay mình mệt lắm - Tôi lắc đầu

_ Hajzz... Nếu có Ngọc và Hương, thì chắc phòng mình không im ắng như bây giờ - Phương nói giọng buồn rầu

_ Ừm. Tôi thề sẽ tìm ra kẻ chủ mưu - Tôi trả lời

_ Hỳ. Biết ai mà tìm. Cậu cũng cần thận nhaz. Coi chừng họ hại cả cậu đấy - Phương nhếch mép cười

_ Ừm. Cậu cũng vậy - Tôi cố nặn nụ cười đáp lại

_ Hỳ. Thôi, tớ đi bơi tí. Cậu ở phòng 1 mình cần thận nhé - Phương nói

_ Ừm, cậu cũng cần thận ngen. - Tôi trả lời...

- Vài tiếng sau khi Phương đi. Tôi đang ngồi đọc mấy quyển truyện thì nghe tiếng chuông lạ lùng ấy lại vang lên như báo hiệu cái gì đó. Tôi cố gắng lơ đi, nhưng dường như linh tính nói cho tôi biết chuyện gì đó. Tôi khẽ bước ra khỏi giường, đôi chân tôi như bị ai đó kéo đi, tôi đi thật nhanh đến hồ bơi. Mọi người xung quanh bu rất đông... - Lạc Thiên ngậm ngùi kể tiếp _ Xin lỗi, mọi người có chuyện gì vậy - Tôi khẽ kêu bạn nữ đứng trước

_ Có người chết đuối - Bạn nữ ấy chỉ vào, nơi đám đông đang bu quanh.

- Tôi cố chen vào. Khi nhìn thấy người chết đuối ấy, đôi chân tôi như không còn đứng vững được nữa, tôi khụy xuống... Trước mắt tôi, Vy Phương bị trói chặt từ đầu đến chân như xác ướp, người ướt sũng. Cô ấy chết đuối... - Lạc Thiên bỏ lững câu nói, cố ôm lấy ngực trái thở một hơi. Dường như nỗi đau quá lớn khi nhìn thấy 3 người bạn thân chết đang khơi dậy trong cô ấy.

Đôi mắt ướt đẫm nước mắt. Thế Du kéo tay cô ấy ôm chầm vào người anh, xoa xoa tấm lưng yếu ớt đang run lên từng hồi... Hấn không nói gì, chỉ khẽ kéo nó dựa vào vai Hấn... Không khí trong phòng bỗng trở nên ngột ngạt...

- Chúng tôi sẽ giúp bạn. Tìm ra kẻ chủ mưu - Nó nghiêm giọng

- Nguy hiểm lắm. - Lạc Thiên từ chối

- Cậu có coi chúng tôi là bạn không - Hấn hỏi

- Hỳ... Giúp cậu, cũng là bảo vệ Hàn Nhi của chúng tôi mà - Du cười hiền nhìn Lạc Thiên. Cô không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười đáp lại...

5. Chương 5

Sự thật kinh hoàng

a) Kế hoạch:

Ngoài ba cô gái bạn của Lạc Thiên chết, bọn còn biết được có 3 vụ mất tích sau đó, nhưng không ai tìm thấy xác của 3 nữ sinh ấy. Có người nghĩ rằng Bảo Ngọc chết oan nên về báo thù. Nhưng nó lại không nghĩ vậy, vì theo lời kể của Lạc Thiên, Bảo Ngọc là người có lòng vị tha và trái tim bao dung và hơn hết, Bảo Ngọc lại rất tin tưởng người thân của mình, vậy cơ sao lại giết 2 cô gái vô tội Thiên Hương - Vy Phương mà không giết kẻ đã hại mình là Thanh Tú...

Bắt đầu điều tra từ Thanh Tú, cậu bạn hotboy, con trai hiệu trưởng... Buổi sáng đó...

- Á!!! - Nó cố tình tiếp cận Thanh Tú bằng cách giả vờ đụng hấn. Là1 playgirl như nó thì tài đóng kịch không có gì là khó. Giả vờ đi ngang hấn, khẽ đưa vai và làm động tác giả đánh rơi những quyển tập đang cầm trên tay... Điều đó quá dễ dàng với nó...

- Xin.. Xin lỗi em... em có sao không - Tú gãi đầu đỡ nó dậy. Rồi nhanh chóng lượm những quyển tập rơi trên...

- Cảm.. Cảm ơn anh... Em.. không sao - Nó ngượng ngùng (giả vờ), khẽ nở nụ cười rồi bước đi. Như dự tính, Thanh Tú chết ngây người trước nụ cười của nó... Bước 1 tiếp cận thành công... Theo như thông tin của Lạc Thiên, cậu ta hay trốn ra quán bar Kenny để giải khuây những dịp cuối tuần... Bước 2: Tình cờ gặp lại... Nó cố tình chọn chiếc áo hở lưng và chiếc quần short siêu ngắn, đôi bốt cao tới đầu gối.

Bar Kenny.. Nó bước vào cùng Du,Hy, và Thiên. khẽ ra hiệu ọi người lánh đi. Nó đảo mắt nhìn xung quanh, khi đã xác định được mục tiêu...Nó khẽ tiến đến gần hấn:

- Chào anh... Chúng ta lại gặp nhau...

- Oh!! Em là... - Tú ngỡ ngàng khi nhìn thấy Nó...

- hôm trước, em đụng anh ở trường đấy. Không nhớ em sao - Nó làm giọng giận hờn

- àk!! Nhìn em khác quá. Anh không nhận ra - Tú mỉm cười, kéo tay nó ngồi xuống cạnh hắn. Nó quàng tay qua cổ làm giọng nhõng nhẽo:

- Xí, thấy ghét, mới gặp đã quên người ta. Ghét anh quá

- Hỳ hỳ, tại trông em khác quá. - Tú cười trù, rồi rót li rượu ulyt-ki mời nó... Cầm li rượu, xoay xoay rồi cạ cùng hắn. Công việc của nó là chuốt rượu hắn thật say. So với trình độ của nó thì hạn tép riu tập tành đua đòi như hắn thua xa =)). Chỉ sau vài giờ, Tú đã say mềm còn nó vẫn tỉnh bơ. Khẽ ra hiệu cho Du và Hy lùi hẳn về khu nhà hoang....

“Ào...” - Du thẳng tay tạch xô nước vào mặt hắn.. Tú lơ ngơ tỉnh giấc, toàn thân hắn bị trói chặt vào ghế...

- Khốn, tụi bây làm gì vậy. Thả tao ra. Có biết tao là ai không hả - Tú la hét

- Hỳ.. Biết chứ, cậu ấm nhà họ Phan, con hiệu trưởng trường Thánh Phong - Du nhếch mép...

- Hừ, biết vậy thì khôn hồn thả tao ra. - Tú tỏ vẻ đắc thắng

- Nếu tụi tao không thích thì sao - Du nói - Tao mà thoát được. Tao cho tụi bây nghỉ học hết - Tú sợ sệt

- Ấy... Anh iu àk, sao lại nóng nảy vậy - Nó đi đến, khẽ quàng lấy cổ hắn thì thào...

- Cô... - Tú mở to mắt nhìn nó

- Thật ra tụi này chỉ mún hỏi cậu 1 số việc thôi - Nó khẽ thì thào vào tai hắn...

- Được, cô, cô hỏi gì - Mặt Tú tái mét khi thấy con dao trong tay tôi kề vào cổ...

- Thứ nhất, Anh có liên quan đến cái chết của Bảo Ngọc? - Lạc Thiên đánh giọng hỏi...

- Không... Không... Tôi không biết - Nghe đến bảo Ngọc, mặt Tú tái mét

- Nói dối là không tốt đâu anh yêu àk - Tôi đưa con dao vào sâu, con dao làm đứt 1 mảnh nhỏ ngay cổ hắn. Nuốt nước bọt ực, trán hắn túa mồ hôi

- Tôi.. nói... Tôi nói mà - Tú thì thào...

- Okie.. Anh nói đi nào... Nói dối thì liệu thần hồn với con dao của tôi - Nó lạnh lùng

- Sau khi ngủ với Ngọc, con bé nói sẽ kiện tôi. Tôi sợ quá, gọi điện nói ẹ. Mẹ tôi bảo để bà lo liệu, tôi không biết gì, chỉ gọi Ngọc ra bảo rằng có chuyện cần nói theo lời mẹ bảo. Sáng hôm sau, tôi mới biết tin rằng Ngọc đã tự tử - Tú ngập ngừng rồi nói tiếp...

- Thật sự, tôi rất yêu Ngọc, tôi thật sự không ngờ... Ngọc lại tự tử như vậy. Tôi cứ nghĩ mẹ tôi sẽ giải quyết và cho chúng tôi cưới nhau. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với Ngọc. Tôi thật sự không biết mẹ tôi đã làm gì với Ngọc - Tú run run...

- Vậy, cậu có biết vì sao Thiên Hương - Vy Phương và 3 người kia mất tích không? - Lạc Thiên hỏi tiếp

- Không... Tôi nghĩ Bảo Ngọc vì hận tôi nên mới trả thù - Tú đáp

- Thanh Tú, tôi tin cậu. Nhưng, tôi có chuyện muốn nhờ cậu - Nó đặt tay lên vai Tú

- Được!! Mọi người nói đi - Tú trả lời

- Anh nói anh yêu Ngọc. Vậy anh có thể giúp chúng tôi tìm ra cái chết của Ngọc không? - Nó hỏi

- Được!! Được mà... Chỉ cần giúp được Ngọc, tôi sẵn sàng làm hết - Tú ngập ngừng...

- Ừm. Chúng tôi sẽ liên lạc với Tú sau. Bây giờ, cậu có thể về. Và nhớ, nếu chuyện này lộ ra ngoài, cậu liệu hồn với con dao của tôi. Nó không có mắt đâu - Nó nở nụ cười “thiên thần”, cời trói cho Tú... Ba chân bốn cẳng, Tú chạy thật nhanh ra khỏi khu nhà hoang. Nó khẽ vuốt mái tóc.

- Này! Sao lại thả hắn đi, lỡ hắn... - Hy tò mò hỏi tôi

- Không đâu! Tôi có cảm giác hắn iu Ngọc thật sự. Tôi không nhìn sai người đâu - Nó mỉm cười

- Ủm! Vậy tiếp theo, chúng ta làm gì đây - Du hỏi

- Tớ nghĩ, phải điều tra bà hiệu trưởng này. Có gì đó không ổn - Nó vuốt mái tóc. Cả đám khẽ gật đầu...

- Thôi về. Đói rồi. Mai tính tiếp - Quốc Hy choàng tay qua vai Nó, kéo đi... Du khẽ nắm tay Thiên kéo theo... Cả bọn tụ tập tại căn-tin trường chén 1 bữa no nê rồi về phòng ... ngủ... Lại lần nữa, nó mơ thấy điều gì đó rất lạ, điềm báo chẳng... Nó mơ thấy hình 1 cây thánh giá, bên phải là 1 cái cánh thiên thần, bên trái là cánh quỷ b) Truy tìm kẻ chủ mưu:

Thức dậy với gương mặt tươi tỉnh hơn 1 chút. Nó chuẩn bị cho 1 kế hoạch đột nhập phòng hiệu trưởng của mình. Việc này phải nhờ đến lòng tin tưởng của bà hiệu trưởng đối với Lạc Thiên...

Giờ giải lao, cô Lê Đạt đang loay hoay khóa phòng hiệu trưởng. Lạc Thiên tiến đến cùng Thế Du...“Quái thật, giờ ra chơi mà cũng khóa cửa sao?” - Vừa đi, Thế Du vừa nghĩ thầm.

- Ô... Sao các em lại ở đây - Lê Đạt giật mình khi thấy 2 đứa nó

- Thưa cô! Em đưa bạn Du đến xin lấy dấu chứng nhận thẻ học sinh ạk - Lạc Thiên khẹp nép.

- Oh! Vậy các em vào chờ đi. Tôi đi gọi cô hiệu trưởng - Cô Lê Đạt cười gượng... Thiên và Du vào trong khi cô Lê Đạt. Du vội ra hiệu cho Thiên, bước ra khẽ vén tấm màn cửa sổ nhìn ra ngoài. Thiên vội đặt tấm thẻ học sinh xuống bàn, vội bước đến tủ tài liệu của bà hiệu trưởng để tìm tư liệu của 3 cô bạn và 4 người bạn bị mất tích sau đó. Tình cờ, cô thấy 1 học tử tách biệt màu đen được khóa rất kỹ, khẽ rút trên đầu ra 1 cây kẹp tấm, loay hoay mở khóa (tài mở khóa này là Baba của Thiên dạy cô từ hồi cô 5tuổi, mở những cái khóa này là chuyện quá dễ dàng đối với Thiên) chỉ trong vài phút, chiếc khóa đã được mở. Trong đó là xấp tài liệu đủ màu, ghi đầy đủ thông tin, lý lịch, những tấm hình chụp hôm ở hiện trường và cả những bài báo đăng tin về vụ 6 học sinh ở trường Thánh Phong và có cả hồ sơ đầy đủ lý lịch của Hàn Nhi. Ở ngoài xấp tài liệu đều in 1 cây thánh giá bên phải cánh thiên thần, bên trái cánh quỷ rất to... Thiên quá sock khi nhìn thấy những tấm hình gê rợn ấy...

- Này!! Họ về kìa... - Thế Du lên tiếng.. Thiên vội cất đóng tài liệu rồi khóa chiếc tủ lại như cũ. Bước đến cái ghế sa-lông rồi ngồi xuống, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Em chào cô - Thiên và Du đồng thanh. Bà cô hiệu trưởng giật mình, mỉm cười hỏi:

- Chào.. Chào các em, có chuyện gì vậy?

- Thưa, em đến xin dấu mộc chứng nhận học sinh của cô ạk - Du vui vẻ. Sau khi xin dấu mộc, Du và Thiên kẻ rùng mình, Du nhìn thấy cái nhìn nham hiểm qua khuôn mặt hiền hậu của bà, dù cho đó là 1 người phụ nữ đẹp. Sau khi 2 đứa ra khỏi phòng, mụ nhìn lại học tử đen, mụ khẽ mở ra, neho mắt nhìn, mụ thấy đồng tài liệu của mình xấp xếp lộn xộn, không theo trình tự. Mụ biết đã có ai đó động đến xấp tài liệu của mụ... Thế Du và Lạc Thiên đi nhanh về phòng... Nó và Hấn ngồi trong phòng mà cứ tưởng như ngồi trên đồng lửa. “Cạch” tiếng mở cửa phòng, Thế Du - Lạc Thiên bước vào, bọn nó thở phào nhẹ nhõm.

- Đúng như tớ đoán! - Lạc Thiên nói

- Bà ta có đủ mọi tài liệu về các vụ án... nó được cất kỹ trong học tử. Và, bà ta còn có cả tài liệu về Hàn Nhi - Thiên nói tiếp...

- Nhưng điều làm tớ thắc mắc. Là trước mỗi cuốn tài liệu đều có 1 dấu hiệu hình cây thánh giá... - Du chống cằm... “Xoảng” - Li nước trên tay nó rơi xuống đất vỡ tan...

- Thánh... thánh giá sao - Nó ấp úng

- Ủm, cậu sao vậy - Thiên lo lắng nhìn nó

- Hôm qua, tớ, tớ đã mơ thấy... Có lẽ... là điềm báo - Nó nhìn Hấn... Hấn không nói gì, chỉ khẽ rút điện thoại ra gọi là 1 ai đó...

- Alo, Tú hử... Quốc Hy đây - Hấn nhẹ nhàng

- Àk.. Hy có chuyện gì không - Tú vui vẻ đáp

- Tú giúp Hy điều tra xem, ngày mai mẹ Tú có đi đâu không nhaz. Bọn này gần tìm ra tung tích của kẻ chủ mưu rồi - Hấn nói

- Okie, tí nữa tớ nhắn tin cho cậu - Tú cười đáp... 15 phút sau, Tú nhắn tin cho Hấn

“Đầu giờ chiều ngày mai, các giáo viên trường mình sẽ đi họp sở giáo dục đến 2giờ. Tôi sẽ lấy chìa khóa dự phòng, tôi chờ các cậu ở trước phòng hiệu trưởng. Các bạn có 1tiếng để tìm hiểu. Cố lên!” Hôm sau là chủ nhật và cũng thật trùng hợp, nó lại nhằm ngày trăng rằm, đúng giờ hẹn, bọn nó tụ tập đến trước phòng hiệu trưởng. Thanh Tú đang đứng chờ bọn nó. Cậu khẽ ngược mặt lên trời, mái tóc dài khẽ lay trong gió. Bỗng, có cái gì đó long lanh rơi trên khuôn mặt cậu... Mối cậu mấp máy ra vài chữ “Bảo Ngọc!! Anh nhớ em. Anh sẽ giúp em, dù phải bất chấp cả thế giới”...

- Hey, cậu đang nhớ Ngọc phải không - Nó cười hiền nhìn Tú. Giờ nó không còn ác cảm với Tú nữa. Nó cảm nhận, đây là người con trai tốt, có lẽ vì được nuông chiều nên trở thành hư...

- Àk, không có gì, đây là chìa khóa. Mọi người cẩn thận nhé. Tôi sẽ ngồi ngoài canh chừng - Tú mỉm cười, tay nâng cái dây chuyền, mặt dây chuyền là 2 chiếc nhẫn, có lẽ là nhẫn đôi của Tú và Ngọc. Khẽ gạt đầu, cả bọn nhanh chóng bước vào. Thiên chỉ cái học tử đen nằm riêng biệt. Học tử đã thay bằng khóa mặt mã. Khẽ thở dài, Quốc Hy lắc đầu:

- Hajz.. Một mối rồi...

- Để tớ thử xem. Có lẽ tớ mở được - Thiên thở dài... 15phút trôi qua, cái khóa vẫn trơ trọi không tài nào mở được. Thiên ngược mặt lên nhìn 3 đứa đang chờ mong cô với ánh mắt tuyệt vọng. Hajzz... Bỗng Nó reo lên:

- Thử ngày xảy ra án mạng đi

- Ủm, thử đi - Du gạt đầu... Thiên gạt đầu rồi quay vào bấm... “Cạch”.. Cả đám thở phào nhẹ nhõm... Lôi xấp tài liệu ra... “Reng...Reng” ... Tú call...

- Alo - Hấn gọi

- Cậu mở được tử của mẹ tôi chưa - Tú hỏi

- Rồi, vừa mở được. Có chuyện gì vậy?? - Hấn hỏi

- Các bạn nhớ trình tự của chúng nhé. Đừng làm xáo trộn, mẹ tôi sẽ nghi đấy - Tú nói

- Ủm... Tôi biết rồi!! Cảm ơn Tú - Hấn nhẹ đáp rồi cúp máy.. Quay sang bọn nó nói:

- Tú dặn là chúng ta phải nhớ trình tự của xấp tài liệu. Đừng làm xáo trộn nó. Bà ta sẽ nghi đấy... Cả bọn gạt đầu... Bọn nó chia nhau xem từng tập hồ sơ dày cộm nói về 6 vụ án mạng ở trường...

- Nhiều như vậy, làm sao mình đọc hết, còn có 30phút thôi - Hấn nhìn đồng hồ...

- Hay mình in nó ra đi. Rồi đem về đọc từ từ - Thiên nhìn thấy cái máy photo nằm trong góc phòng, bụi bám đã lâu ngày... Ta nói, cái trường Thánh Phong đồ tân tiến bao nhiêu thì cái máy photo cổ lỗ xỉ bấy nhiêu. Cái máy đã lâu không ai sử dụng nên trục trặc, làm chuyện photo của bọn nó ngày càng tốn thời gian hơn...

“Ring...Ring” - Tú call

- Nhanh lên, mẹ tôi về rồi. Quái thật, sao lại về sớm 10phút thế này. Các bạn trốn đi, tôi sẽ tìm cách câu giờ - Tú nói, giọng hốt hải rồi cúp máy.

- Nhanh lên, bà ta về rồi - Hấn quay sang bọn nó dục... Còn vài tờ nữa, cái máy photo chết tiệt, lại kẹt giấy... Ngoài sân trường...

- Mẹ... - Tú chạy đến, vui vẻ nhìn bà Nhung (cô hiệu trưởng)

- Con đến đây có chuyện gì àk - bà Nhung ngạc nhiên khi thấy Tú, rồi ra hiệu cho những thầy cô khác ra về...

- Dạ, con.... Con... Àk... con có chuyện muốn hỏi mẹ - Tú ngập ngừng...

- Có chuyện gì vậy... Vào phòng mẹ rồi nói - Bà nhìn Tú cười hiền
- Dạ.. Dạ thôi, con thối đứng ngoài đây hơn - Tú gãi đầu, đưa mắt nhìn về phía phòng hiệu trưởng
- Trong phòng hiệu trưởng...
- Nhanh lên, Tú không cầm chân bà ta được nữa rồi - Nó khẽ nhìn qua cửa sổ...
- Sắp xong rồi... Còn tờ cuối nữa thôi... - Thiên rồi rít... Tờ cuối vừa in xong, cả bọn vội sắp xếp mọi thứ trở lại như cũ khóa cửa lại đằng hoàng, cả bọn nhanh chân chạy ra khỏi phòng... Hắn khẽ quay lại, ra hiệu cho Tú...
- Dạ dạ... con mún hỏi mẹ ngày sinh của cô bé lớp trưởng lớp 11A1 - Tú cười

6. Chương 6

- Nhưng... Lớp trưởng 11A1 là con trai mà - Bà Nhung nheo mắt nhìn Tú
- Ơ... Vậy sao... Vậy chắc con nhìn nhầm phù hiệu của cô bé ấy rồi... Thôi con chào mẹ - Tú gãi đầu, rồi chào bà Nhung... Vợ vã bước về ký túc xá... Bà nheo mắt, khẽ lắc đầu rồi nhanh chóng tiến vào phòng hiệu trưởng... Mọi thứ vẫn y nguyên không có dấu hiệu xê dịch hay bị lục lọi. Bà tiến về cái học tủ đen, mọi tập tài liệu vẫn còn đó... Khẽ thở phào nhẹ nhõm... Nhưng mắt bà nheo lại, cái gì đó rơi trên sàn nhà... Cúi người nhặt nó lên, là cái nhãn đổi màu, bên trong nhãn được khắc dòng chữ Đoàn - Hàn - Nhi... Bà giận run người... Gọi điện thoại cho 1 ai đó...
- Các người đến đây nhanh lên... - Bà quát trong điện thoại rồi cúp máy...
- 5 phút sao... 3 người 2 nam - 1 nữ bước vào... Cả 3 người họ khẽ khép nép trước bà hiệu trưởng Nhung...
- Con bé đẩy lại đến đây... Tôi đã muốn tha nó, nhưng thật sự... Nó quả là con bé không biết điều mà - Bà hiệu trưởng đánh giọng..
- Vậy, chúng ta bắt đầu được chưa ạ... Đêm nay... - Giọng nữ vang lên... Bà Nhung dơ tay ra hiệu người phụ nữ ấy im lặng, chỉ khẽ gật đầu rồi bảo:
- Các người về chuẩn bị, đêm nay, chúng ta sẽ hành động...
- Lê Đạt ngập ngừng rồi nói:
- Thưa cô, nhưng còn những học sinh khác???
- Cô nghĩ sao, nếu cho họ về thăm nhà 2 ngày - Bà hiệu trưởng mỉm cười
- Các học sinh của chúng ta sẽ rất thích thú - Lê Đạt mỉm cười đắc ý...
- Ngay sau đó, có thông báo cho tất cả các học sinh về nhà 2 ngày. Mọi người đều rất hứng khởi... Riêng, mẹ ta lại không cho cả bọn nó đi vì lí do còn 1 số việc cần nhờ...
- c) Kẻ chủ mưu - Tạm biệt! Quá khứ ngày hôm qua:
- Quay lại với bọn nó. Đang tụ tập trong phòng... “Cạch” - Thanh Tú khẽ bước vào, đôi mắt cậu đượm buồn... Lúc này, mẹ cậu nói gì trong phòng, cậu đều nghe hết, nghe rất rõ... Cậu quỳ xuống trước mặt bọn nó...
- Xin.. Xin lỗi!! Tôi, tôi thật không ngờ. Mẹ tôi... lại làm những chuyện như vậy - Tú nói...
- Ấy, cậu đừng làm vậy. Không sao đâu - Hắn vội vàng đỡ Tú dậy
- Nhưng, chính bà ấy, đã giết Ngọc, Hương, Phương và cả 3 học sinh khác và giờ, bà ta còn muốn giết luôn cả Nhi. Tôi có lỗi với mọi người - Giọng Tú cay đắng.
- ... - Cả bọn nó im lặng. Không nói gì, chỉ ngậm ngùi nhìn Tú...

- Các cậu, hãy để tôi giúp các cậu - Tú nói

- Không được. Bà ta là mẹ cậu. Nếu cậu làm vậy, bà ta sẽ hận cậu. Cậu sẽ mang tội bất hiếu đấy - Du từ chối

- Không! Tôi... tôi nghĩ làm như vậy là giúp bà ấy thôi. Có lẽ, bà ấy sẽ hiểu tôi. Xin các cậu, hãy để tôi thay bà ấy chuộc lỗi - Tú nhìn bọn nó như cầu xin... Không nói gì, bọn nó chỉ khẽ gật đầu...

Chiều hôm đó (3h, 4h chiều ấy), bọn nó đã biết trước bà ta sẽ ra tay... Y như rằng, nó nhận được lệnh bà hiệu trưởng gọi nó lên với lí do gia đình có lời nhắn... Nó mặc chiếc quần bò bó dài, áo thun ba lỗ đen, dây nịt da nhỏ cỡ 3mm Nó khẽ lấy sợi roi làm từ đuôi loài cá đuối, sẫm soi. Trên roi dính đầy những vết máu đỏ sẫm (máu đã cũ), máu hơi sẫm (lần cuối đánh nhau dính máu)...

Khẽ đeo nó vào người như 1 món đồ trang trí. Tay cô đeo bao tay và trên ngón tay đeo nhẫn 2 ngón hình kim tử thấp, tóc cột cao chừa mái, phần sau định vị bằng 1 chiếc cặp hình nơ, dính pha lê ở giữa, cổ đeo sợi dây chuyền hình cánh bướm bản to. Chân mang đôi giày cao gót,, nó bước đi thông thả đến phòng hiệu trưởng.

“cốc cốc” - Nó khẽ gõ cửa phòng... - Vào đi - tiếng cô hiệu trưởng lạnh lùng vang lên. Hít 1 hơi thật sâu, nó đẩy cửa bước vào.

- Thưa cô, cô gọi em ạ! - Nó cúi chào bà hiệu trưởng.

- Àk, đây là thông điệp mà gia đình gửi đến em - Bà hiệu trưởng đặt 1 chiếc hộp to màu đen lên bàn.

- Vâng, em sẽ mở sau khi về phòng ạ! - Nó tiến đến bàn bà hiệu trưởng.

- Ấy! Em mở xem ở đây luôn đi - Bà đặt bàn tay lên tay nó. Bất đắc dĩ, nó lấy hộp quà mở ra. “Bốp” hộp quà trên tay nó rơi xuống. Trong hộp quà, lại là con dao dính máu và mẫu giấy “Hàn Nhi - Cô là người tiếp theo”... Bà hiệu trưởng nở nụ cười mỉa rồi ra hiệu... Bỗng có 1 bàn tay thô ráp - bàn tay đàn ông khẽ bịt miệng nó lại... Mọi thứ xung quanh nó dần mờ ảo, nó nắm lấy sợi dây chuyền cánh bướm. Nó nghe xung quanh nó, những giọng cười mang rợn vang lên...

4 người họ đưa nó đến khu nhà hoang sau trường, đặt nó ngồi xuống nền nhà. Lúc này, 2 tay nó bị trói chặt ra sau, mắt bị bịt 1 miếng vải đen...

- Cô Đạt àk... Cô kêu 2 người kia nhanh lên nào. Đã bảo chuẩn bị từ trước rồi mà - Bà hiệu trưởng cất giọng nói

- Vâng. Thầy Hải (Tổng phụ trách), thầy Thành (Y tá của trường), các thầy nhanh lên được không - Tiếng cô Lê Đạt (Quản lý KTX if Thư viện) vang lên...

- Vâng!! Chúng tôi xong rồi đây. - Tiếng ông thầy Thành mệt nhọc, đặt túi dụng cụ y tế xuống...

- Cô àk!! Có cần phải làm vậy không. Cho nó 1 nhát là được rồi - ông thầy Hải lo lắng.

- Không được, con bé này biết quá nhiều rồi, Tôi phải cho nó tận hưởng cảm giác chết không toàn thân - Giọng bà hiệu trưởng đanh thép...

- Vâng!!! - Tiếng thầy Thành đáp khẽ...

- Nào!! Bây giờ các thầy, ai muốn “vui vẻ” với nó trước khi tôi cho nó về châu ông bà đây - Bà hiệu trưởng nở nụ cười the thé... Cả 2 ông thầy không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu... Nụ cười trên môi bà ta tắt lịm, bà ta trừng mắt nhìn 2 ông, nói:

- Các người muốn phản ta phải không???

- Thưa không! Nhưng chúng tôi không muốn làm hại con bé - Thầy Thành lên tiếng

- Hay để tôi bắn nó chết nhé. Chứ chúng tôi không nở - Thầy Hải ngập ngừng... Bà hiệu trưởng không nói gì, ra hiệu cho Lê Đạt gọi điện... 15phút sau, 1 đám du đảng mặt mày bặm trợn tiến đến, tay lăm lăm nào là dao, ống tuýp...

- Thưa chị hai!! - 1 thằng đầu vàng cúi đầu trước Lê Đạt

- Nào, hiệu trưởng Nhung chiều cổ cho tụi em, tặng tụi em con bé người mẫu này - Lê Đạt chỉ tay về phía nó đang bị trói... Cả đám du đảng nở nụ cười man rợ, nhìn về phía nó với ánh mắt thèm thuồng...

- “Bốp...Bốp...” Kịch hay lắm! Nhưng tiếc là phải hạ màn rồi - Giọng nam vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của bà hiệu trưởng...

- Ai?? - Tiếng bà hiệu trưởng the thé

- Chào cô!! - Quốc Hy nhảy từ trên cành cây xuống đứng trước mặt bà ta. Cậu mặc chiếc quần jeans đen hơi bó, áo thun trắng rộng, phía trước áo thun in dòng chữ đỏ blood, mang giày nike trắng, trông cậu hôm nay khá đơn giản và bụi bặm...

- Em, Em là Quốc Hy vừa chuyển đến đây đúng không? - Lê Đạt ngập ngừng rồi nói...

- Vâng!! Trí nhớ cô tốt thật - Q.Hy nói, giọng mỉa mai

- Chậc!!! Em không ngờ, sau lưng trường Thánh Phong này lại là cả 1 bí ẩn. Coi bộ, em chuyển về đây cũng không uống phí rồi - Q.Hy dơ ra trong tay những xấp hồ sơ đã được photo lại...

- Cậu... - Lê Đạt tái mặt

- Hừ... Cậu mau đưa nó đây, tôi sẽ tha cho cậu - Bà hiệu trưởng hừ 1 tiếng rồi nói.

- Nếu em không thích thì sao ăk - Q.Hy khiêu khích... Bà hiệu trưởng không nói gì, ra hiệu cho Lê Đạt...

- Vậy thì... Tụi bây, xong lên đánh chết nó cho tao - Lê Đạt quát bọn đàn em... Ngay lập tức, thằng đầu vàng và thằng đầu đỏ (thiếu đầu xanh là thành cột đèn giao thông) tướng người bự con (toàn mỡ=]) tay cầm con dao dài chừng 1m chạy đến chỗ cậu... Q.Hy vẫn đứng đó, chỉ nhếch mép nở nụ cười. “Khen” - con dao của thằng đầu vàng vừa vung xuống, cách mặt cậu chừng vài m thì bị ngăn lại bởi 1 thanh kiếm. Thằng đầu vàng quay qua, đó là 1 cô gái mặc chiếc áo sơ mi phong rộng trắng và quần short jeans ngắn, chân đi đôi giày boots, mái tóc dài được búi cao, định vị bằng chiếc trâm pha lê. Cô liếc mắt nhìn qua tên đầu vàng, khẽ nở nụ cười rồi tống cho thằng đó 1 cú ngay bụng, khiến hắn văng ra xa, nằm xõng xoàng trên đất... Cô gái ấy không ai khác là Lạc Thiên :”>. Thằng tóc đỏ thấy đồng minh mình như vậy, hắn vút mồ hôi quay mặt định chạy thì bị 1 cánh tay giữ lại...

- Hey, đi đâu vậy chú bé. Anh chưa ra tay mà - Giọng nam vang lên. Thằng tóc đỏ run run quay lại. Cậu con trai mặc quần trắng rộng, áo sơ mi nút bấm màu đen, có đường viền trắng cách điệu, mái tóc hung đỏ vút keo dựng đứng - Thế Du :”>... ”Bốp”, Thế Du đâm vào mặt hắn, khiến hắn ngã nhào xuống đất, mép miệng rỉ máu...

- Hàn Nhi ăk. Hết fjm xem rồi, đứng dậy đi nào - Q.Hy nói to. Bà hiệu trưởng, Lê Đạt, thầy Thành, thầy Hải và cả đám đàn em không hiểu gì. Chợt, bà hiệu trưởng quay mặt về chỗ nó. Nó khẽ nhếch mép cười, cởi trói tay mình, mở bọc mắt đứng dậy.

- Em.. Không phải tôi đã - Lê Đạt tái mặt...

- Hỳ!! Cô coi thường em quá rồi đấy. Cái loại thuốc mê tầm thường của cô sao có thể làm gì được em - Nó cười mỉa mai...

- Đó... đó là loại thuốc mê cực mạnh kia mà - Lê Đạt nói tiếp

- 1 người từng dùng thuốc ngủ cực mạnh như em để ngủ thì đâu có dễ bị đánh gục bởi cái loại thuốc mê ấy. Cơ thể em đã đề kháng hết mọi loại thuốc mê rồi cô ăk - Nó mỉm cười, lấy ch้อน rồi phóng đến chỗ của Q.Hy...

- các người còn chờ gì nữa. Xong lên 1 lượt cho tôi - Lê Đạt quay sang lũ đàn em chừng 60 đứa quát lớn... Cả lũ lập tức xông vào chỗ bọn nó... Không nói gì, tụi nó chỉ khẽ cười rồi chia nhau ra...

Bên chỗ Quốc Hy, Hắn không mang theo đồ chơi nên đành mượn tạm cây tuýp dài chừng 1m của 1 thằng trong đó, bay vào đập túi bụi vào lũ đàn em. Những thằng bị Hắn đánh rên la thảm thiết.

Thế Du - Cậu không muốn dùng đồ chơi nên chỉ mang tay không đánh giặc. Nhưng nói tay không z. chứ những kẻ đánh với Du đều như đánh vào không khí, chưa kịp đụng tới người cậu đã được hưởng cú đâm nằm bẹp dí dưới đất.

Hàn Nhi - Nó dùng chiếc roi cá đuối của mình đánh từng tên 1. Chiếc roi chỉ nhắm đúng 1 chỗ là cánh tay phải. Đường roi vung xuống trúng cánh tay phải, đứng gần có thể nghe tiếng xương nát vụn trong cánh tay phải của những kẻ đánh với Nó.

Lạc Thiên - Đường như cô đang muốn trút giận dùm 3 người bạn của cô thì phải. Lạc Thiên như có thêm 5 6 Lạc Thiên, khiến những kẻ đánh với cô không biết đâu là ảo, đâu là thật. Tốc độ của Lạc Thiên nhanh tới mức kinh ngạc, những đường kiếm vung xuống không thương tiếc. Kẻ nhẹ nhất cũng phải tàn phế, nặng thì chết không kịp ngáp... Bên phía bọn nó luôn nở nụ cười nửa miệng, những ánh mắt chốc lại ánh lên cái nhìn thích thú. Bên phía bà hiệu trưởng Nhung thì đang sợ xanh cả mặt...

Vài phút sau, bọn nó đã giải quyết xong lũ đàn em chỉ biết dựa hơi ăn bám... Bà hiệu trưởng Nhung lúc này không còn sợ nữa, bà ta khẽ nở nụ cười nhếch mép...

“Brừm...Brừm” - Tiếng xe máy vang lên bên ngoài cổng trường... Bên phía bà hiệu trưởng khẽ đưa lên miệng 1 chiếc khẩu trang, nở nụ cười man rợ. Bỗng, 4 đứa bọn nó khụy xuống, hơi thở mệt mỏi. Bọn nó dường như không nhất nổi tay chân của mình lên... Bà cô hiệu trưởng cùng Lê Đạt, và 2 ông thầy kia bước đi... Nở nụ cười đắc ý...

- Thôi chết rồi, trúng độc rồi - Hấn mệt mỏi nói
- Khốn... Chơi bẩn... - Thiên chống kiếm xuống đất làm điểm tựa...
- Nhanh lên, ra khỏi chỗ này ngay - Du kéo tay Nó quay ngược lại thì...
- Hey, đi đâu vậy các đồng chí - 1 thằng đeo khẩu trang, tóc nhuộm bạch kim nói...
- Bạch..Bạch Khanh (Lớp trưởng lớp nó) - Nó reo lên

7. Chương 7

- Trí nhớ cậu tốt thật. - Bạch khanh nở nụ cười đều. Tiến lại gần nó... Khẽ nâng cằm nó lên, Khanh thì thầm:

- Tôi cũng quý cậu lắm! Tiếc rằng, hôm nay cậu phải chết dưới tay tôi rồi. Nó đẩy Bạch Khanh ra.

- Cậu... - Chỉ tay vào mặt Khanh, nó nói.

- Hôm nay 4 chúng ta, 1 là chết, 2 là sống - Hấn nói, rồi nhào đến, dùng sức lực cuối cùng đánh bọn của Bạch Khanh (chừng 200 đứa đứng rải rác phong tỏa cả khu vực trường thôi mà)... Đồng thời, 3 đứa bọn nó lao vào theo hấn, vung roi, vung kiếm, đánh vào túi bụi... Khi cảm thấy có khoảng trống, nhanh như cắt, bọn nó lao ra khỏi vòng vây. Lạc Thiên - Thế Du chạy 1 hướng, Nó và Hấn chạy 1 hướng. Nó và Hấn chui vào lớp học nhạc núp sau cây đàn dương cầm... Nó khẽ tựa đầu vào vai hấn thở dốc, hấn nghe tim mình đập loạn nhịp... Bất chợt, hấn vòng tay qua eo Nó, khẽ kéo lại gần hấn hơn... Nó cúi xuống che lấy khuôn mặt đỏ ửng... “Thình thịch...Thình thịch” - 2 trái tim đập loạn nhịp đang cố tìm 1 nhịp đập chung...

- Nhi... Tổ nghĩ... Lúc này nói ra thì không tiện cho lắm. Nhưng - Hấn ngập ngừng

- Ừ... Chuyện gì vậy - Nó ngược lên nhìn hấn

- Tổ... tổ nghĩ... tổ thích cậu - Hấn đỏ mặt...

- 0.o - Nó tròn mắt nhìn hấn...

- Cậu đừng nhìn tớ như vậy, khó chịu quá - Hấn đứng lên, quay đi

- Hyhy... - Nó bất chợt nhảy lên, ôm chầm lấy hấn khiến hấn mất trớn ngã nhào ra phía sau... Tình cảnh hiện giờ rất ư là lẽnh mệnh =))... Hấn ngồi dưới. Nó ngồi trên, tay ôm lấy cổ hấn, dúi dúi đầu vào ngực hấn, khẽ thì thào:

- Tớ thích cậu!!! Đồ ngốc àk...

Bên phía Lạc Thiên - Thế Du... Cả 2 chạy dọc vào khu ký túc xá của giáo viên, chui luôn vào phòng của bà cô hiệu trưởng (nơi nguy hiểm là nơi an toàn mà)... Bật đèn pin từ 2 chiếc điện thoại lên, Du nắm tay Thiên đi. Cả 2 suýt ngất với những hình ảnh ghê rợn treo trên 1 bức tường. Đó là tất cả những hình ảnh về vụ án mạng... Đeo bộ đàm liên lạc vào tai...

- Alo...Alo... Q.Hy, cậu nghe tôi không - Du gọi...

-... - Không có tiếng trả lời... Lắc đầu nhìn Thiên, cậu thở dài:

- Mụ ta cắt sóng rồi.. Tôi không liên lạc được.. Cháp cuối cùq đây . các mem ơi !

Du, nhìn kìa - Thiên khẽ chỉ vào cái máy quay fjm đặt bên dưới tủ.

- Mở ra xem. Biết đâu tìm được cái gì đó - Du kéo máy ra, bắt đầu mở.. Những hình ảnh được máy tự động tua lại, những hình ảnh này được quay cách đây 1 năm... “Star”... Thiên và Du giật mình khi cô gái trong đoạn fjm là Bảo Ngọc...

Cô mặc chiếc áo đầm trắng, mái tóc xõa cài chiếc băng đô có nơ, chân đi đôi giày pha lê của Thiên... Cô bị bắt, trói 2 tay và dẫn đi... Đó là khuôn viên trường, nơi Thanh Tú tỏ tình với cô... Thiên nhận ra, đó là thầy Thành (y tá), thầy Hải (tổng phụ trách), bà hiệu trưởng. Còn người quay thì Thiên vẫn không rõ.

- Thả tôi ra, các người làm gì vậy. Các người sẽ phải trả giá. Cả tên khốn kia cũng phải trả giá - Ngọc gào thét

- Cô còn cơ hội sao. - Hiệu trưởng lên tiếng... Đưa tay vút mặt Ngọc... Ngọc quay mặt đi để tránh bàn tay kinh tởm ấy... “Chát” - Hiệu trưởng thẳng tay tát vào mặt Ngọc khiến cô ngã nhào, máu từ mép miệng túa ra, 5 ngón tay in đỏ lên khuôn mặt Ngọc đau rát...

- Tôi đã tốn bao nhiêu tiền của mới được ngồi lên cái ghế này, tôi đã hy sinh biết bao công sức để nuôi nấng Thanh Tú, Cô nghĩ tôi sẽ để cô tố cáo con tôi sao?? - Mụ ta lên tiếng...

- Tôi đã nghĩ bà thật tốt. Tôi đã nghĩ Thanh Tú là người hoàn hảo. Nhưng bây giờ, tôi khinh - Ngọc nhìn mụ hiệu trưởng đầy căm fấn... Thầy Thành đứng bên cạnh nói:

- Cô àk... Tôi không... không nghĩ là tôi

Mụ ta quay sang lườm thầy Thành:

- Anh nói sao...- Hiệu trưởng đánh mắt.

- Tôi.. - thầy Thành ấp úng

- Cậu hãy nghĩ về anh em cậu kìa... 1 nhà thơ vô danh (Hải), 1 bác sĩ có tiền án gian dúi với con giám đốc bệnh viện (Thành). Không nghề nghiệp, nghèo rớt mồng tơi. Ai đã nhận anh em cậu vào đây. Ai cho anh em cậu có như ngày hôm nay - Hiệu trưởng lườm thầy Thành...

- Thầy Thành, thầy Hải... Em xin các thầy. Đừng nghe lời bà ta nói. Hãy nghĩ về các thầy kìa - Ngọc gào thét van xin

Thầy Hải tiến đến gần Ngọc, nói:

- Tôi xin lỗi em. Tôi đã rất quý em, em là cô học sinh duy nhất hiểu và lắng nghe 2 anh em tôi. Nhưng, hiệu trưởng nói đúng. Cả đời tôi viết văn, viết thơ để cho người đời vui, cả đời em trai tôi chữa bệnh cứu người, nhưng tất cả những gì anh em tôi nhận lại là... - Nói rồi, thầy Hải ra hiệu cho thầy Thành. Ông không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi bước đến mở tủ thuốc đã theo ông suốt thời gian qua. Lấy trong đó ra 1 lọ nhỏ màu đen... Mở miệng Ngọc ra, ông Thành cho Ngọc uống hết lọ thuốc màu đen... Vài giây sau, mắt Ngọc trợn trắng, toàn thân Ngọc co giật. Ngọc đưa ánh mắt căm phẫn nhìn 4 người rồi thì thào:

- Dù tôi có thành ma. Dù các người có hóa ra tro. Tôi cũng sẽ bắt các người trả giá - Nói rồi, miệng Ngọc sủi bọt mép, và cô ấy tắt thở... Họ lau chùi những bọt mép trên miệng Ngọc, treo Ngọc lên cây vờ như 1 vụ tự tử.

- Đóng máy đi Lê Đạt, quay nhiều đầy đủ rồi - Bà hiệu trưởng quay sang người quay phim. Du to mắt, thì ra là Lê Đạt, sao cậu không nghĩ ra chứ, lúc này, bà ta cùng bọn với họ mà... Thiên lúc này đã chết đứng người, cô quá shock trước cái cảnh tàn ác ấy. Cùng là con người, sao họ có thể giết 1 mạng người rồi cười hả hê như vậy chứ...

- Cậu... Cậu sao vậy - Du lay lay người Thiên, cô giật nảy mình - Không, không sao, đem cái này theo. Rồi tìm 2 người kia, chúng ta phải thoát khỏi đây trước khi độc ngấm vào người - Thiên đứng nhanh dậy, lấy cái máy quay bỏ vào túi rồi nhanh chân bước ra...

- Alo... Alo... Q.Hy đây, Du, cậu ở đây - Bộ đàm trên tai Du đã có tín hiệu. Là tiếng của Hấn

- Bọn tôi đang ở trong KTX giáo viên. Bọn tôi có bằng chứng bà ta giết người rồi - Du đáp nhanh

- Okie, hẹn mọi người ở khuôn viên trường. Tôi thấy chỗ đấy có cây đa gần vách tường. Chúng ta leo đường đó ra ngoài - Hấn nói

- Okie... - Du đáp rồi kéo tay Thiên chạy đi...

Khuôn viên trường... Nó và Hấn đang chờ 2 người kia... Nó giờ dường như đã không còn chút sức lực nào, tựa lưng vào thân cây, nó nằm thoi thóp... Du và Thiên cũng vừa đến... Cũng như nó, Thiên dường như không còn chút sức lực nào...(dù sao ng'ta cũng là con gái T^T... bị trúng độc mà vừa chạy vừa trốn thì ai mà chịu nổi)...

- Không, không sao chứ - Du lo lắng nhìn Nó và Thiên... Nó chỉ lắc đầu, cổ nặn 1 nụ cười trên gương mặt trả lời:

- Tổ không sao...

- Ráng lên... Bọn này đỡ lên trước, rồi kéo 2 bạn lên sau - Hấn nói, rồi bám lấy bức tường cố sức leo lên... Nếu là bình thường thì chỉ cần bắt chón là hấn có thể qua khỏi bức tường này dễ dàng, nhưng bây giờ thì T^T... Cố lắm, hấn và Du mới leo lên được... Đưa tay xuống, Hấn nói to:

- 2 người đưa tay đây, bọn tôi kéo...

"Grừ...Grừ" - Giọng của hấn bị cắt ngang bởi tiếng gầm gừ... Hấn và Du nhanh chóng nhảy xuống, đứng chắn trước mặt nó và Thiên... Trước mặt bọn nó là 5 con chó bệc-giê đang gầm gừ... Rồi 5phút...10phút...30phút...5 con chó vẫn nhìn bọn nó chăm chăm, không khoan dung, không buông tha... Đôi chân nó yếu ớt, muốn khụy xuống... Lạc Thiên khê đỡ nó dậy... Thì thào:

- Các cậu đứng yên nào... Chỉ cần các cậu nhúc nhích. 5 con chó này sẽ bay vào xé xác cậu ra đấy...

- Nhưng, nhưng tổ không trụ được nữa - Giọng nó sắp khóc...

"Bóp...Bóp" - Tiếng vỗ tay vang lên, kèm theo đó là những giọng cười đắc ý, và tiếng chanh chua của bà hiệu trưởng Nhung vang lên

- Hay lắm!!! Trúng độc mà vẫn còn cầm cự được. Các người quả thật không tầm thường... - Sau lưng bà là Lê Đạt, ông Thành ông Hải và khoảng 200 thằng đàn em khác... 5 con chó giờ đã thối về hung dữ, chúng tiến đến cắn mụ, khê dúi dúi đầu vào chân mụ... Trên bờ môi mụ khê nở nụ cười nói:

- Chó ngoan!!...

- Bà... Rốt cuộc bà làm những chuyện này để làm gì chứ - Thiên đành giọng hỏi

- Hừ!!! Vì tôi thích. Được không. Các người cầm được àk - Bà hiệu trưởng hừ nhẹ nói...

- Cô... - Thiên định tiến lại chỗ bà hiệu trưởng nhưng khi cô vừa nhúc nhích, 5 con chó lại quay sang gầm gừ...

- Hey, các cô cậu mà nhúc nhích thì 5 đứa “con yêu” này của tôi sẽ xông vào xé xác tất cả đấy - Bà hiệu trưởng khẽ nở nụ cười đắc thắng...

- Ừ... Tớ... Tớ không chịu đựng nổi nữa rồi - Nó nói giọng yếu ớt... - Đứng!! Cố lên Nhi - Hấn đỡ tay Nó. Nó khụy đầu gối xuống, té nhào về phía trước.. Lập tức, 5 con chó béc-giê lao vào chỗ bọn nó nhanh như cắt... Nó nằm sấp trên đất, nhắm tịt mắt lại, chờ đợi cái giây phút tử thần ấy...

- Nhanh lên!! Đỡ Nhi dậy - Hấn quát. Thiên - Du và Hấn loay hoay đỡ nó dậy, người nó mềm nhũn như cọng bún thiêu, dù rất cố gắng, nhưng không hiểu sao nó không thể đứng dậy nổi... 5 con béc-giê nhảy bổ vào bọn nó...

“Phập...” - Hàm răng của con béc-giê đen cắm sâu vào tay... Thanh Tú. Tú nhăn mặt vì đau, khủy tay rướm máu...

- Tú... - Hấn to mắt ngạc nhiên...

- Tôi... Tôi không đến trễ chứ - Tú gượng cười...

Bà hiệu trưởng bắt ngờ, sau khi định thần lại, bà quát to:

- Khốn, lũ “cờ hó”, nhốt lũ chó này lại hết cho tao. Lê Đạt cùng 2 anh em nhà Hải -Thành dắt 5 con chó béc-giê vào chuồng...

- Tú... Con có sao không - Bà hiệu trưởng lo lắng hỏi

- Con không sao. Mẹ à!! Dừng mọi chuyện lại đi... Con xin mẹ!! - Tú nói

- Chuyện này!! Con àk, mẹ đã lỡ dính vào đây rồi. Bèo dạt thì mây trôi. Xin con, hãy để yên chuyện này. Đừng xen vào - Giọng bà Nhung khản cầu nhìn Tú

- Mẹ àk con xin mẹ, hãy tha cho họ. Ra đầu thú đi mẹ. - Tú nói tiếp

- Thanh Tú.. Tránh ra, - Bà Nhung thét lớn

- Các bạn, đây là thuốc giải - Tú quay sang bọn nó. Trời bắt đầu đổ mưa, sấm sét ầm ầm như trút giận. Tiếng gió rít lên nghe như tiếng ai oán... Bầu trời tối đen...

- Tú... Mẹ là mẹ của con. Con nở lòng nào nhìn người khác đem bao nhiêu công sức của mẹ đổ sông đổ biển hay sao - Bà Nhung

- Con không thể đứng yên nhìn mẹ làm những chuyện tàn ác này nữa - Giọng tú cay đắng...

- Được. Nếu con muốn. Mẹ sẽ xử luôn con. Đó là con đường con chọn. - Bà Nhung giơ cây súng nhỏ ra chĩa thẳng vào tú...

- Được. Cứ bắn, nếu mẹ có thể... Bắn con đi!!! Bắn đi - Tú quát lên. Mặc ưa tát vào mặt cậu, quần áo ướt sũng. Mái tóc nâu dài khẽ rũ xuống...

8. Chương 8

“Pằng” - Phát súng vang lên chói tai... Tú ngược mặt lên trời, nước mưa rơi vào mặt cậu đau rát, mái tóc khẽ lay nhẹ trong gió trông cậu bây giờ thật quỵến rũ.

“Keng” - Thanh kiếm của Lạc Thiên nhanh chóng vung ra, đỡ lấy viên đạn. Viên đạn rơi xuống đất, nó để lại trên thanh kiếm 1 lõm hơi sâu...

- Ha...Ha...Ha... - Tú cười trong đau đớn rồi khụy xuống... Cậu không ngờ, người mẹ mà bao năm qua cậu kính trọng, yêu mến lại có thể nhẫn tâm bắn cậu... Nếu thanh kiếm đó không đỡ kịp, có lẽ, cậu đã chết dưới tay bà ấy rồi...

- Các người - Bà hiệu trưởng run run...

- Hừ, đã đến lúc bà phải trả giá cho những việc bà làm... Bà thật độc ác và nhẫn tâm. Bà nỡ giết đi đứa con trai của bà sao - Giọng Thế Du lạnh lùng...

- Hừ, các người nghĩ bao nhiêu công sức để tôi ngồi được cái ghế này đồ sông đồ biển chỉ vì thằng con trai này sao. Không... Các người lầm to - Giọng bà hiệu trưởng đều đều, từng chữ, từng lời nói đó như ngàn nhát dao đâm vào trái tim Thanh Tú. Bà ra hiệu cho những thằng đàn em xông lên. Cả lũ bọn nó tuy vẫn chưa giải được hết độc, song, chính những lời nói cay độc của bà đã làm nổi dậy lòng căm thù trong tụi nó. Quên hết mệt mỏi, tụi nó lao vào bọn đàn em như 1 con hổ vồ mồi... Mưa càng lúc càng tầm tã, mưa như trút nước xuống ngôi trường Thánh Phóng.

Nó vẫn vung cây roi làm bằng đuôi loài cá đuối, khê xoay vòng. Nó đánh hết như múa lụa, chiếc roi xoay vòng như những vũ công đang múa lụa khiến cả bọn đàn em xanh mặt không dám xông vào (sợ chết)... “Pặc...Pặc” Chiếc roi bất chợt vung ra như con rắn hổ mang vồ mồi... “Bịch” tiếng xương vỡ, bọn đàn em ôm lấy vết thương thét lên đau đớn...

“Bốp” - Hấn xoay người, tung cú đá số 4, tiếp, lấy chớn, hấn tung đòn đá thẳng vào mặt 1 tên khác. Kết thúc bằng đòn đá cầu vòng và đá xoay, trong chớp mắt, hơn hai mươi thằng ngã xuống (mấy đòn này trong taekwondo các bác ăk :”>)

Bên phía Lạc Thiên - Cô vung đường kiếm với tốc độ cực kỳ nhanh, thoát ắt thoát hiện khiến cả lũ đánh với cô lao đao... Bốp... Rầm... Rầm...

Thế Du thì nhàn hạ hơn, cậu lấy khẩu súng Wilson D6 (1 loại súng lục ngắn, được làm bằng thép không gỉ, giáp vàng nguyên chấp phía ngoài.)

“Đoàng...Đoàng...Bằng...Bằng” Du thả từng tên 1, không nao núng, không sợ sệt, ngược lại rất thú vị, tiếng đạn vang lên nghe chói tai. Cậu bắn phát nào, dù quay ngang quay dọc, sang trái hay phải, cậu đều chỉ nhắm vào 1 chỗ duy nhất, đó là chân. Mục đích của cậu là cho bọn tép riu này tàn phế, không còn cơ hội đi làm những chuyện rởm đời nữa... Chỉ trong chốc lát, bọn nó đã giải quyết xong đám tép riu, xác người nằm chất đống trên sân nhà... Bà hiệu trưởng, Lê Đạt, 2 ông thầy khê rung lên từng hồi...

- Hừ, chỉ còn 4 người... - Nó khê nhếch mép

- Đến lúc, các người phải trả giá rồi đấy - Du nói

- Không... Không... thế như vậy được. Bao nhiêu công sức của tôi... Hahaha... bao nhiêu công sức của tôi... Tụi bây, tụi bây, tao sẽ bắt tụi bây trả giá... Haha - Bà hiệu trưởng phát điên loạn, bà ta điên cuồng chạy ra khỏi khuôn viên để lại bao ánh mắt ngạc nhiên... 2 anh em Hải - Thành cũng đã nhanh chân chạy trốn theo bà hiệu trưởng Nhưng. Lê Đạt lúc này chết sững người, đôi chân ả run run...Á khụy gối xuống, ôm mặt khóc nức nở...

- Các cậu, làm ơn, giết tôi đi. Tôi không muốn ở tù đâu

- Hừ. Chết thì tiện nghi cho cô quá. Đã đến lúc cô ngồi lại suy nghĩ đến những gì các người đã làm - Hấn tiến đến, nâng cằm Lê Đạt lên...

- Vậy tôi sẽ tự tử - Lê Đạt thét lên, bay đến chộp lấy khẩu súng trong tay Thế Du...

- Khoan... đã - Thế Du ngăn cản nhưng...

“Đoàng” - Lê Đạt đã tự kết liễu đời mình bằng 1 phát đạn xuyên đầu... (ghê quá T^T)... Lê Đạt ngã xuống, máu tuôn ra trên nền nhà chảy đi theo nước mưa... Mưa càng ngày càng lớn hơn, tiếng sấm, tiếng sét rầm rầm như thể muốn trút giận vào người bọn nó, gió lay những cành cây đập mạnh vào cửa sổ, lay những cánh hoa bồ công anh yếu ớt bay lên...

Ông Hải trốn trong phòng thư viên tầng 3... Cảm nhận như có cái gì đó lạnh lạnh sau gáy. Ông quay lại, không có gì...

“Hừ...Hừ...Ư...” - Tiếng khóc con gái khê vang lên... Ông Hải sợ sệt khi thấy cô gái có mái tóc ngắn, mặc đồng phục học sinh, đang ôm mặt ngồi khóc... Khê rùng mình nhưng ông quyết định tiến lại gần...

- Sao..Sao em lại ngồi đây - Ông hỏi nhẹ... Cô gái không nói gì...

- Đây... em học sinh... em có sao không - Ông Hải khẽ lay lay người cô học sinh... Cô học sinh chỉ khẽ quay lên, nở nụ cười nửa miệng với ông Hải... Giật nảy mình, cô học sinh đó là Thiên Hương... Cô ta đang nhìn ông, đôi mắt bạc nhìn như muốn giết chết ông...

- Thiên Hương... Tôi không biết gì, xin cô tha... tha cho tôi - Ông Hải chấp tay van nài Thiên Hương... Cô không nói gì, lả lướt bay đến trước mặt ông Hải...

- Các người sẽ phải trả giá... - Thiên Hương nói nhỏ... Rồi bỗng, tay cô nâng người ông Hải lên...

- Ừ...ừ... - Ông Hải ôm cổ, thở 1 cách khó nhọc...

“Xoảng...” - Thiên Hương gặng ông Hải ra khỏi cửa sổ. Những tấm kính đâm vào lưng ông đau rát, “Rầm...Á”

- Lưng ông lại tiếp đất “nhẹ nhàng” sau khi đập tập 2 vào ban công hành lang...

- Cô cút đi... Cô chết rồi mà - Ông Hải đứng dậy hét lên... Thiên Hương khẽ luồn tay qua eo ông Hải thì thầm - Làm sao em đi khi không có anh bên cạnh chứ...

- Không... Không - Thiên Hương nắm lấy tay ông Hải nhảy xuống, cô ta kéo theo ông Hải... Ông Hải thét lên... và die...

Ông Thành lúc này đang ngồi trong phòng ăn giáo viên... Bỗng, có cái bóng trắng xẹt ngang qua. Ông giật mình quay lại, ông thấy mái tóc dài của 1 người con gái phản phát trong gió... Nó như thứ hương hoa, nó lôi kéo ông đi theo nó...

Tâm trí ông bảo không đi, nhưng đôi chân lại ngoan ngoãn đi theo 1 thứ mà ông không biết nó là gì... Đi mãi đi mãi, ông giật mình khi thấy mình đang đứng trong phòng y tế của mình... Ông dụi mắt, buông miệng

**** thề

- Khốn!! Cái quái gì đang xảy ra vậy... Nói rồi, ông ta bước đến cửa tính bước ra thì 1 giọng nữ vang lên

- Anh không nhớ nơi này. Chúng mình đã từng thề non hẹn biển sao

Rùng mình, ông quay lại, 1 cô gái đang ngồi trên giường, nở nụ cười nhìn ông. Miệng ông lắp bắp:

- V..Vy Phương... Em

- Ở đây buồn lắm. Không có anh, em cô đơn lắm nên e lên đây rủ a xuống cùng e - Vy Phương thì thầm...

- Không... Anh xin lỗi.. Nhưng em tha cho a... Xin e, tha cho a - Ông Thành quỳ xuống cầu xin cô... Nhưng đáp lại tiến cầu xin đó là 1 nụ cười ghê rợn... Cả người ông Thành như không còn cử động theo ý ông nữa. Chân ông tự động kéo ông đến hộp dụng cụ y tế, tay ông cầm con dao mổ... Ông cảm giác như chỉ có đầu là còn tỉnh táo, tay chân đều bị ai đó điều khiển...

- Tôi sẽ bắt anh trả giá. Tôi cho cả cuộc đời tôi cho anh. Vậy mà anh nở nhìn bọn họ giết tôi - Vy Phương thét lên... Tay ông Thành bỗng tự đâm vào mình... Ông hét lên đau đớn nhưng tay vẫn không ngừng đâm. Con dao đâm vào toàn thân ông, đau đớn, ông nhìn Vy Phương trong tuyệt vọng...

- Xin..xin lỗi em... Hẹn em kiếp sau - Ông cố gắng nói rồi con dao đâm vào tim ông... Tiếng hét ông Thành thấu tận trời xanh, tiếng thét nghe chua chát, thảm thiết... Ngã khụy xuống, mắt ông mở trân trân nhìn Vy Phương... Cô không nói gì, khẽ tiếng lại gần, đưa bàn tay vút mắt ông xuống, nước mắt cô rơi, rơi xuống rồi phản phát, cô biến mất...

“bí bo bí bo”... Tiếng coi xe cảnh sát vang lên... Lực lượng cảnh sát tập trung giữ các cửa... 1 đội khác tiến vào trong trường... Bọn nó nấp ở trong canh đồng hồ công anh khẽ mỉm cười...

- Vậy là mọi chuyện đã kết thúc - Nó cười rõ tươi

- Ừm... Chúng ta đã làm được - Thiên cũng cười theo...Hắn khẽ nắm tay Nó... - Nhìn kia, trên lầu - Du chỉ lên ô cửa sổ trên lầu. Cả bọn nhìn theo. Trên ô cửa sổ, 3 cô bạn Bảo Ngọc - Thiên Hương - Vy Phương đang nhìn tụi nó mỉm cười. Bọn nó vẫy vẫy tay chào, 3 cô bạn cũng đáp lại bằng cách vẫy tay. Rồi bóng 3 cô bạn phản phát, phản phát rồi mất hẳn...

Hôm sau, cảnh sát tìm được xác ông Thành ở phòng y tế, xác Lê Đạt ở khuôn viên và xác ông Hải ở sân sau và bà cô hiệu trưởng điên loạn trong phòng hiệu trưởng...

Ông Thành, Ông Hải và Lê Đạt được đưa vào nhà xác cùng bọn đàn em. Những đứa bị thương được đưa vào bệnh viện, những đứa die thì cho luôn vào nhà xác... Còn bà hiệu trưởng Nhung được đưa vào viện tâm thần. Trong lúc tìm hồ sơ, cảnh sát còn tìm được cái hầm bí mật trong phòng hiệu trưởng. Dưới đó là 3 xác nữ sinh đang được phân hủy, có lẽ là xác 3 cô bạn mất tích sau. Những cảnh sát ăn hối lộ của bà hiệu trưởng cũng bị đưa ra tòa, tước bằng.

Ngày hôm sau, báo đưa tin rùm rang... Và trong vụ việc lần này, bọn nó được giấu tên, chỉ để lại dấu hiệu Tứ Quỷ phía dưới bài báo...

(Qua vụ việc này, Bộ Ba Thiên Sứ đổi tên thành Ngũ Quỷ và kết nạp thêm cô nàng Lạc Thiên và chàng hotboy Thanh Tú, mỗi thành viên đều xăm 1 hình xăm để đánh dấu... có ảnh miêu tả... Quốc Hy ở trên bấp tay phải. Hàn Nhi ở gáy. Lạc Thiên trên vai phải. Thế Du trước ngực, Thanh Tú ở cổ tay)

Ngày 27/7/2012 (đi trước thời đại)

Nó và Hắc hiện giờ đang quen nhau, thành 1 cặp đẹp đôi nhất của trường. Thế Du và Lạc Thiên đang trong tình trạng tìm hiểu nhau. Thanh Tú vẫn vậy, từ chối mọi lời tỏ tình, trong tim cậu giờ đây chỉ có 1 mình Bảo Ngọc...

Đang ngồi vắt chân trên cửa sổ đọc quyển truyện “Shock Tình” của Kawi, cô bỗng thấy 3 cô gái chạy ngang qua. Lúc đầu nó không để ý, nhưng cảm nhận 3 cô nàng đấy rất quen, có cái gì đó thôi thúc nó, nó vội chạy theo... 3 cô bạn quay lại, là Bảo Ngọc - Thiên Hương và Vy Phương, 3 cô bạn nở nụ cười đẹp như thiên sứ, rồi họ chạy đi và khuất sau bức tường. Hàn Nhi chỉ khẽ mỉm cười rồi quay lại cửa sổ, đọc sách tiếp...

- Này, bỏ quyển sách ra nào. Anh mua sinh tố dứa cho em này - Hắc nói

Vừa uống sinh tố dứa, nó vừa nói:

- Lúc này em gặp Ngọc Hương với Phương đấy

- Hả!! Lúc này trong tiệm sinh tố, anh cũng gặp - Hắc giật mình... Vừa lúc đó, Lạc Thiên, Thế Du và Thanh Tú bước đến... - Lúc này bọn tôi gặp Ngọc, Hương với Phương trên đường đến đây... Không nói gì, cả 10 đôi mắt nhìn nhau... Bỗng có chiếc máy bay giấy đáp xuống cuốn sách mà Nó đang đọc. Nó mở tờ giấy ra, trong tờ giấy ghi vào dòng gạch ngoặc

“Tạm biệt quá khứ ngày hôm qua - Chúng tớ cảm ơn các bạn đã không ngại khó khăn giúp chúng tớ. Chúng tớ chỉ tiếc rằng thời gian chúng tớ ở dương gian quá ít ỏi, không thể làm gì cho các bạn. Thôi thì kiếp này chúng ta có duyên mà không nợ. Hẹn kiếp sau, chúng tớ sẽ trả ơn các bạn. Ký tên: Bảo Ngọc - Thiên Hương - Vy Phương”

Không nói gì, tụi nó chỉ nhìn nhau khẽ mỉm cười. Gấp chiếc máy bay lại, nó phóng ra ngoài cửa sổ... Bầu trời hôm nay thật đẹp. Bầu trời xanh biếc, những đám mây bông bênh trôi... Tiếng chim ríu rít hót vang trên cành cây, gió lay nhẹ mái tóc của tụi nó. Mọi chuyện đã kết thúc. Thời gian có lẽ đã giúp mọi người quên đi những chuyện kinh hoàng ấy. Giờ mọi người đã thân với Hàn Nhi hơn, thậm chí là yêu quý cô nàng bởi tính tình tốt bụng và hay giúp đỡ mọi người. Cả nó - Thế Du - Hắc và Thanh Tú cũng đã bỏ bớt những thói quen xấu như đi bar, đánh nhau,... Có lẽ, năm học cấp 3 này là 1 chuỗi kỷ niệm đối với Nó. Nó có thêm những người bạn tốt, những người bạn chia sẻ cùng nó, kề vai sát cánh bên nhau...

.

Đóng lại quá khứ - Mở tới tương lai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-hon-truong-hoc>